

**ES
CORCÓ**

Publicació Ganxona

Any 1 - n.º 1 - Gener 1981 - Sant Feliu de Guíxols

Gabinet de Psicopedagogia

- Reeducació de dificultats del llenguatge (dislèxies, dislàlies) i reeducació Psicomotriu.

Sessions individuals i en petits grups
Professorat titolat en Pedagogia Terapèutica

Carrer Sant Domènec, 63
SANT FELIU DE GUIXOLS

Conrad Massallé

Sastreria

Per a vestir a mida

Galeria d'Art N. España

Exposició d'Olis

Obert tot l'any

Es fan marcs i miralls a mida

•

C/. Travessia Barceloneta, 16
Telèfon 32 28 45
SANT FELIU DE GUIXOLS

GRAFIQUES BIGAS

TIPOGRAFIA - OFFSET

Sant Adolf, 16 - Telèfon 32 09 24
SANT FELIU DE GUIXOLS

ES CORCÓ

PUBLICACIÓ
GANXONA

Gener del 1981. N.º 1
Redacció: Sant Ramon, 65

COL·LECTIU
DE REDACCIÓ:

Antoni Agustí
Josep Cullell
Joan Cullell
Eugènia Cros
Antoni Dalmau
Joan Ferrer
Narcís Franquesa
Miquel Massallé
Emili Massallé
Josep Muñoz
Carles Piqueras
Núria Pujol
Martí Rondós
Tomàs Rosés

Imprimeix: Gràfiques Bigas
Dipòsit Legal: GE-580-1980

Els articles signats reflexen únicament l'opinió dels seus autors i no són necessàriament assumits pel col·lectiu de redacció.

sumari

EDITORIAL	Pàgina 5
DEL POBLE	
Informe: Petroli	
Eleccions Sindicals	
Irla: l'homenatge endavant	Pàgines 6, 7, 8 i 9
OH MARGARET!	Pàgina 11
CORCÓ HOLMES:	
Recordant Ràdio Juriola	Pàgines 12 i 13
Ràdios lliures	Pàgina 13
NO VE D'UN PAM:	
La Volta de l'Ametller, el futur és ara	Pàgines 14 i 15
AIXÍ TREBALLA:	
L'ofici de mestre d'aixa	Pàgines 16 i 17
LLETRES:	
Mercè Rodoreda, de la realitat al mite	Pàgines 18 i 19
D'ABANS:	
L'odi contra l'església a la història de Sant Feliu	Pàgines 20 i 21
CONTE PEL FUTUR	Pàgina 21
PÀGINA VERDA	Pàgina 22
ESPORT	Pàgina 23
TREMPERA:	
En Pitu i en Manel	Pàgina 25
Pasqualet	Pàgines 26 i 27
PASSATEMPS	Pàgina 29
AGENDA	Pàgina 30

ES
CORCÓ

PUBLICACIÓ
GANXONA

ES
CORCÓ

PUBLICACIÓ
GANXONA

ES
CORCÓ

PUBLICACIÓ
GANXONA

 COMERCIAL EVARA

ELECTRODOMESTICS   LLISTES DE NOCES   OBJECTES REGAL

Passeig dels Guíxols, 16 - Galeries del Mar, 24/25
Telèfon 32 03 49   SANT FELIU DE GUIXOLS

Distribuidor Oficial **PHILIPS**

GARBI
auto·escola

L'AUTO-ESCOLA
per a aprendre a conduir

Carrer Sant Domènec, 18 - Tel. 32 14 14 - SANT FELIU DE GUIXOLS

editorial

Ric, ric, ric... Sóc es Corcó!!

Ha estat llarg i laboriós, però per fi sóc al carrer. Us preguntareu què hi faig aquí a les vostres mans... Sí, ja sé que a l'editorial d'un primer número de qualsevol publicació sempre se sol dir el mateix: venim a ocupar un espai que fins ara estava buit. Nosaltres no direm tant. «Es Corcó» ha nascut amb la idea de convertir-se en un vehicle d'informació entre tots els ganxons. Ara tenim a les mans el resultat del primer intent. És ben cert que encara queda moltíssim per fer, per canviar, per perfeccionar... En aquest primer número hi trobareu uns quants aspectes interessants referents a la nostra vila, però queden un munt de temes a tractar i a escorcollar... La metxa ja està encesa i confiem que tirarà endavant sense apagar-se. Hi ha en «Es Corcó», per damunt de qualsevol dependència política, un intent d'esbrinar, d'escorcollar la vida quotidiana, és a dir, la petita i estimada història de la nostra comunitat.

En aquests moments, fer sortir una nova publicació resulta força difícil. Per això volem donar les gràcies a tots aquells ciutadans que han dipositat la seva confiança en aquest projecte i ja han comprat les targes d'ajut. Mercès a la seva col·laboració econòmica i a la de tots els que d'alguna manera hi col·laboreu en petites quantitats sense cap mena de condicionament, neix «Es Corcó» i amb ganes de créixer. Ara que en sou lectors, sigueu-ne subscriptors.

del poble

IRLA L'Homenatge Endavant

Per fi es comença a veure l'aigua clara pel que fa al projectat homenatge al fill de Sant Feliu i tercer president de la Generalitat, Josep Irla. L'Honorable Jordi Pujol ha donat el vist i plau i a hores d'ara estan a punt d'iniciar-se les reunions preparatòries en les que hi participarà junt amb la comissió organitzadora i els representants de les entitats ganxones, un delegat especial designat per la Generalitat que farà les funcions d'enllaç entre la Plaça de Sant Jaume i l'organització de l'homenatge.

Segons Francesc Nadal i Serra, secretari de la comissió organitzadora, en aquests moments no existeix cap impediment perquè l'homenatge pugui portar-se a terme la propera primavera. «L'Honorable Pujol —diu el Sr. Nadal— ens ha comunicat que podem comptar amb la seva col·laboració i assistència».

El projecte inicial preveu un seguit d'actes que es perllongaran al llarg d'una setmana i que culminaran amb el trasllat a la nostra població de les despulles de l'Irla que actualment romanen a la població francesa de Saint-Raphael.

Entre els actes que hom preveu portar a terme hi figura una mostra de cartells sobre la vida i època de l'Irla, una exposició dedicada a la Generalitat a l'exili, un cicle de conferències, l'edició d'un llibre biogràfic adreçat a les escoles i l'encunyació d'una medalla commemorativa de l'homenatge. També se celebrarà una festa popular en la que intervindran grups folklòrics representatius de les diverses contrades del Principat.

De totes maneres, tal com ens manifesta el Sr. Nadal, la realització d'aquest projecte s'haurà d'adaptar al pressupost econòmic ja que si les probables ajudes de la Generalitat, Diputació i Ajuntament no són suficients, serà necessari retallar el programa.

UN HOMENATGE SENSE OSTENTACIÓ

«L'esperit de l'homenatge a Irla —diu Francesc Nadal— té dues vertents: el record de Sant Feliu a un fill estimat i l'homenatge de la Generalitat al seu tercer president».

«Irla era un home senzill i per això els actes que es portaran a terme fugiran de tot tipus d'ostentació. Jo que vaig conèixer Josep Irla —continua dient el secretari de la comissió organitzadora— puc afirmar sense cap possibilitat d'error, que el tercer president de la Generalitat fou un polític cent per cent honest i sobretot un home de Sant Feliu. Ell no mirava la ideologia de les persones, era obert a tothom i sempre estava disposat a ajudar qui fos...».

HOMENATGE UNITARI

L'homenatge a Josep Irla —el «president oblidat»— va començar-se a planificar fa cosa de dos anys. La idea va rebre ben aviat el recolzament dels partits polítics, centrals sindicals, associacions de veïns, culturals, esportives, etc. Després d'un seguit de reunions que van tenir lloc en el local del Centre Excursionista Montclar, es va decidir nomenar una comissió organitzadora. El primer pas fou donat a principis de juny del 1979 amb una visita al Palau de la Generalitat. El president Tarradellas, després d'elogiar la personalitat humana i política de Josep Irla, opinà que l'homenatge no es podia limitar a Sant Feliu sinó que havia de ser a nivell de Catalunya. Digué que estava previst dedicar un homenatge conjunt a Macià, Companys i Irla, que hauria d'esdevenir una veritable festa nacional. Finalment demanà un marge de temps per tirar endavant tot això i prometé que en un proper viatge a les nostres comarques visitaria Sant Feliu per tal d'ultimar detalls.

Aquesta visita mai no es va realitzar i l'homenatge a Irla quedà pràcticament bloquejat. Males llengües afirmen que el desinterès de Tarradellas no fou ben bé casual i que les seves relacions amb Irla no foren durant l'exili massa cordials.

Quan després de les eleccions al Parlament, Jordi Pujol passà a ocupar el despatx de la Plaça de Sant Jaume, l'homenatge romania encara paralitzat. Fou aleshores quan una representació de Sant Feliu formada per l'ex-batlle Manel Monfort, l'avui alcalde Josep Vicente, el regidor i diputat a Corts Josep López de Lerma i el secretari de la comissió organitzadora Francesc Nadal, va visitar novament el Palau de la Generalitat. Jordi Pujol, demanà un plaç de temps per estudiar les connotacions històriques del tema Irla, i un mes després cridà la comissió organitzadora per fer-los saber el seu recolzament a l'homenatge.

IRLA: CIUTADÀ I POLÍTIC

Josep Irla neix a Sant Feliu el 24 d'octubre de 1876. El seu pare, oriund de la Cerdanya, era un fervent catalanista i membre destacat del federalisme republicà. El negoci de la família Irla era una taberna —«Cal Romaguer»— situada en el carrer de l'Algavira i que en aquell temps fou força popular.

Josep seguí els passos del seu pare —que havia estat diputat provincial a les legislatures de 1905 i 1908— i ben aviat, concretament l'any 1905 fou elegit regidor del nostre Ajuntament. Dos anys després ja era batlle i porta a terme una destacada tasca enfront del Consistori. Després de la mort del seu pare (1911)

assumí el càrrec de diputat provincial i continua en aquest lloc fins a la Dictadura de Primo de Rivera (1923). Paral·lelament a tota aquesta ocupació política, Josep Irla i els seus dos germans tenien un magatzem de suro i eren signataris de Transport Marítim. Amb una goleta de la seva propietat —la «Comercio»— feien cabotatge entre Sant Feliu i Barcelona.

El 12 d'abril de 1931 les eleccions municipals enderrocaven la monarquia; Francesc Macià obtingué el màxim de vots a Barcelona així com Irla a la seva circumscripció, tots dos dintre de les llistes d'Esquerra Republicana de Catalunya, partit del que eren membres fundadors. Poc després entrà a formar part com a vice-president de l'Assemblea redactora de l'Estatut de Núria. Més tard Macià el nomena Comissari de la Generalitat a Girona, càrrec que ha de deixar quan el 1933 és designat Conseller de Governació. Per raons de salut li fou impossible fer-se càrrec d'aquesta Conselleria. D'altres càrrecs però l'esperaven: Director General d'Indústria al govern central, Director General d'Assistència Social de la Generalitat.

Quan arran de l'alçament del 18 de juliol del 1936 Ventura Gassol marxà deixant vacant la Conselleria de Cultura, Irla passà a ocupar aquest lloc. En plena lluita, l'any 1937, és designat Director General de Rendes i Patrimoni de la Generalitat fins que l'any següent és elegit per unanimitat President del Parlament de Catalunya. Els primers dies del febrer del 39 marxà a l'exili i és allà on després de la mort de Companys assumeix interinament la Presidència de la Generalitat. Aquesta interinitat s'allargà fins quatre anys abans de la seva mort (Saint-Raphael, 20 de setembre de 1958) per les difícils circumstàncies històriques en les que es trobà la Generalitat a l'exili. Dament la seva tomba hom deposità un ram de flors vermelles amb una cinta amb la següent inscripció: «Sant Feliu al seu diputat».

NÚRIA PUJOL i ANTONI DALMAU

INFORME: PETROLI

Els primers dies del mes de desembre el «Punt Diari» donava la notícia: «una important bossa de petroli ha estat localitzada al davant de Sant Feliu de Guíxols pels tècnics de la Companyia Nord-Americana Chevron Oil Company», després en parlà el Batlle Josep Vicente. Tots els mitjans informatius ho divulgaren, tant és així que Sant Feliu va sortir als titulars de tots els diaris, la ràdio i la Televisió. Aleshores, un seguit de notícies contradictòries a l'existència de la bossa de petroli ens posaren a tots el barret dels dubtes. Per fi, el 18 de desembre un enginyer de la Chevron anunciava la imminent retirada del barcoplataforma, les proves no havien estat del tot satisfactòries.

Es CORCÓ ha volgut saber quelcom més de la indústria del petroli i ha confeccionat el següent informe:

1. PRINCIPALS CARACTERÍSTIQUES DE LA INDÚSTRIA

a) **És una indústria mundial.** — Excepte U.S.A. i U.R.S.S. les grans zones de consum no coincideixen amb les grans zones de producció.

b) **És una indústria de diversos nivells.** — L'exploració del petroli comprèn diverses fases successives: Prospecció - Producció - Transport - Refinament - Distribució. Cada fase està localitzada en un lloc diferent. Els agents econòmics que participen ho poden fer parcialment o totalment.

c) **És una activitat aleatòria.** — L'exploració ve determinada pel descobriment dels jaciments.

d) **És una indústria política.** — Els guanys que s'obtenen són tan importants i el petroli tan fonamental per a les economies industrials que la indústria del petroli està íntimament lligada a la dominació política i econòmica de les grans potències. Els ingressos que els Països productors obtenen del petroli constitueixen una remesa tan important de divises, que és capaç de pertorbar el Sistema Monetari Internacional. Al mateix temps la tendència alcista dels preus del petroli reforça les tensions inflacionistes mundials i el pes polític dels països productors.

e) **És una indústria de productes diversos.** — El cru un cop refinat dona diversos productes acabats comportant una pluralitat de mercats.

f) **És una indústria de grans capitals.** — L'entrada en el sector del petroli és totalment seleccionada a tots nivells. Això dona lloc a importants i monopolístics grups financers. La ubiqüitat dels processos i jaciments, la multiplicitat de nivells i mercats, permet construir un sistema planificat a escala mundial d'apropiació de l'excedent que escapa to-

talment del control nacional. És la indústria per excel·lència de la firma multinacional.

2. L'EXCEDENT ECONÒMIC DEL PETROLI

Definim excedent econòmic del petroli, la diferència entre el valor d'una tona de petroli venuda als consumidors en forma de producte acabat i el cost real de fabricació.

Cost real de fabricació:

distribució	6,7%
refinament	4,8%
transport	3,4%
producció	1,1%

Excedent del petroli:

Guany de les companyies .	22,2%
Hisenda país importador ..	50,6%
Hisenda país productor ...	11,2%

Aquestes dades corresponen a una tona bruta a França l'any 1975.

El joc mundial del petroli és abans de res la lluita per l'apropiació d'aquest excedent.

Durant un primer període, 1859 a 1969, els costos de descobriment i els costos de producció, transport, refinament i distribució disminueixen. Però la realitat és que les companyies petroleres es po-

sen d'acord per a fixar els preus, en tant no troben resistència dels països productors. La part de l'excedent que els correspon tendeix a augmentar, doncs els preus estan bloquejats i els costos baixen. Així les companyies internacionals organitzades en **cartel** (grup d'empreses les quals dominen les diferents fases de producció) han aconseguit mantenir durant tant temps la dominació sobirana del mercat, interenint en totes les fases de transformació.

A partir del 1970 s'inicia una fase de costos creixents. En la mesura que els països productors prenen consciència de la situació comencen a imposar condicions a les companyies internacionals i als països importadors. Els països productors canalitzen l'excedent del petroli segons la seva «consciència nacional». Així hi ha països com Argèlia i Líbia que reinverteixen l'excedent en el seu propi país, i d'altres com ara Iran i Aràbia Saudí, que la reinversió es fa exteriorment.

L'excedent de la balança comercial dels països de l'OPEP, de l'ordre de 97 bilions de dòlars, prop de la meitat han anat invertits als països desenvolupats:

- 35% Mercat eurodivises.
- 15% Inversions directes Europa i Japó.
- 12,5% Dipòsits bancaris i obligacions de l'Estat a Gran Bretanya.
- 10% Obligacions d'Estat a USA.

Font: J. M. Chevalier, **La baza del petroleo**, Edit. Laia.

Rèquiem pel mar ...i per nosaltres

No ens cal viure sense tu, Mediterrània.
Si tu mors, seran parells nostres destins.
I és tan tràgica la sort que ens acompanya
que no lluiten per salvar-te ni els teus fills.
Què serà d'aquesta terra catalana
que no es mou quan se li apropen els botxins?
Dels seus homes descastats i de sang blana
que no lluiten per defendre's de la fi
no tindrà misericòrdia la natura.
Moriran emmetzinats del seu verí!
I una llosa cobrirà la negra tomba
Catalunya i el seu mar jeuran a dins
i un cel gris-blau fastigós ens darà sombra.

ONA ENCISADA

Sant Feliu de Guíxols, novembre del 1980. — La multinacional Chevron Oil Company va emplaçar les seves torretes de prospecció tretze milles mar endins davant mateix de Sant Feliu. Ningú no va dir res. Aquesta fou la notícia.

INFORME: PETROLI

Pel que fa a les companyies petroleres el destí de l'excedent és un problema de rendibilitat comparada en els diferents sectors de l'activitat econòmica. Actualment les companyies inverteixen cada vegada més en els sectors no petrolers i particularment en fonts d'energia no concurrents per a poder reconstruir el poder de monopoli que tenien en el sector petrolífer. És a dir, les inversions s'orienten definitivament vers l'energia nuclear. La Westinghouse és una filial de la Gulf Oil i la General Elèctric està lligada amb l'Exxon.

3. EVOLUCIÓ DE LA INDÚSTRIA PETROLERA

Podem distingir tres fases en els primers cent anys d'aquesta història. Des de 1859 a 1909 Standard Oil Co. (John D. Rockefeller) domina el mercat.

1908. — Comencen a trobar-se els primers jaciments a l'Orient Mitjà. A partir de la 1.ª Guerra Mundial les «set germanes» (Standard Oil, Mobil Oil, Gulf Oil, Texaco, Socal, B.P. i Shell) dominen ja el mercat, el qual és essencialment nord-americà (84%).

1928. — Les grans es posen d'acord per a disciplinar el mercat.

a) Bloqueig de preus aconseguint un augment de l'excedent en trobar jaciments a un cost més baix.

b) Impediment de l'entrada a noves societats.

c) Mantenen en secret els costos de producció i les clàusules exactes de les llicències d'exploració per a evitar donar a conèixer la importància dels guanys aconseguits.

A partir de 1950 l'acció de noves companyies independents i sobretot les exportacions soviètiques forcen les germanes a baixar els preus.

Els països consumidors comencen a plantejar-se llur dependència respecte al **cartel**: Itàlia crea el E.N.I., França el E.R.A.P., i el Japó firma acords amb Kuwait i l'Aràbia Saudí.

La història del petroli és la història de l'imperialisme: les companyies internacionals s'implanten progressivament en els països productors (el petroli mexicà fou esgotat en menys de vint-i-cinc anys). Paulatinament els països explotats van prenent consciència.

Iran, al 1951 proclama la nacionalització del petroli. El **cartel** organitza el boicot. Finalment el govern és enderrocat per la CIA.

Durant el 1960 com a fórmula per a fer front a la baixa dels preus que imposen les companyies es crea l'OPEP. «Modifi-

car la política de comercialització del petroli atorgant als països que el produeixen la intervenció que mereixen en totes les fases del negoci». Caracas, 1961.

Centrada inicialment en el problema dels preus, l'activitat de l'OPEP es dirigeix a continuació a la preparació d'un sistema fiscal comú i després intentar controlar la producció.

Crisi de 1970-1973

L'alça dels preus que es produeix en aquest moment fa rodar tot l'equilibri del mercat i del comerç mundial. Les causes d'aquesta crisi vénen donades per:

a) Escassetat de l'oferta com a conseqüència del tancament de l'oleoducte de Taplina que evacua un 19% de la producció d'Aràbia.

b) Augment de la demanda i dels costos.

1. Escassetat de l'oferta

a) Tancament de l'oleoducte de Taplina que evacua un 19% de la producció d'Aràbia.

b) Reducció de la producció de Líbia. Gadafi nacionalitza les companyies de distribució i demana que es redueixi la producció, augmentant els preus.

c) Crisi dels «fletes» com a conseqüència del tancament del Canal de Suez. S'incrementa el preu del transport per mar.

2. Augment de la demanda i dels costos

a) S'incrementa la demanda siderúrgica per a construir grans petrolers.

b) Es cerquen noves zones de producció passant d'uns costos decreixents a uns costos creixents.

A partir d'aquest moment la puja del preu del barril de petroli és constant i continuada.

4. EFECTES DE LA CRISI

Anem a veure els problemes i les estratègies que es plantegen els tres grups nortatlonistes

A) Crisi i estratègia dels països exportadors

Els ingressos a partir del 1970 per bidó s'han multiplicat per deu i el preu segueix augmentant tendencialment. En el pla polític la crisi ha accelerat la presa de consciència econòmica i política d'aquests països.

L'estratègia d'aquest grup ve diferenciada per dos blocs de països:

— Iran, Aràbia Saudí i els emirats que estan disposats a prosseguir l'explotació amb estreta col·laboració amb les companyies internacionals, acceptant seguir exportant el seu excedent econòmic.

— Argèlia, Líbia, Irak, Veneçuela, reinverteixen en els seus propis països l'excedent fent del petroli una eina pel seu desenvolupament.

B) Crisi i estratègia dels països importadors

Es troben en la situació que l'energia que necessiten és cara i escassa, sense cap alternativa a mig termini. Europa i Japó es troben en una situació inquietant, l'alça dels preus suposa un desequilibri greu per a la seva balança comercial. USA també paga més cara l'energia però ha millorat la seva situació al mercat mundial de productes manufacturats.

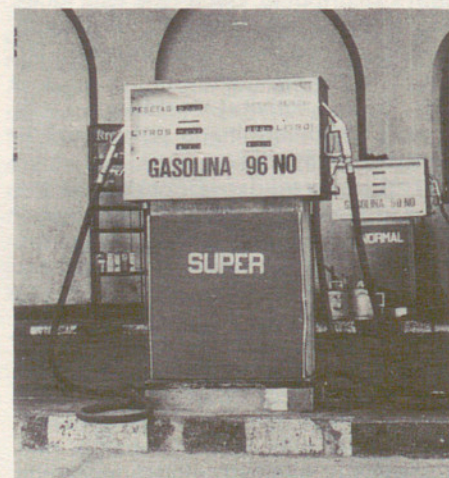
L'estratègia ve donada per una política energètica global:

- Afavorir la recerca nacional.
- Definir el lloc dels hidrocarburs en el subministre energètic.
- Garantir la seguretat d'abastament.
- Noves fonts d'energia.

c) Crisi i estratègia de les empreses

Aprofitant l'impacte psicològic de la crisi en els consumidors, les companyies han explotat la seva posició d'intermediari actuant sobre els diversos mercats del monopoli i productes acabats.

Les companyies tenen molt clar que llevat que es descobreixin nous jaciments a l'Orient Mitjà, o es detingui l'augment del consum, el petroli s'esgotarà. Ara mateix l'objectiu fonamental de les grans és el de monopolitzar les noves fonts d'energia. L'energia nuclear és ja la nova gran font d'ingressos d'aquestes companyies.

REAL COM LA VIDA MATEIXA

Gosem dir, sense por a exagerar, que el petroli en aquests moments és el bé més apreciat que hi ha sobre la Terra. Les conseqüències d'una possible troballa al davant de les nostres costes, no ens ha deixat bocabadats, ans al contrari, ens ha fet reflexionar. Fruit d'aquesta són les següents línies.

L'article 12 de l'Estatut de Catalunya assenyala que la Generalitat tindrà competència en matèria d'in-

dústria «sense perjudici d'allò que determinin les normes de l'«Estado» per raons de seguretat, sanitàries o d'interès militar, i de les normes relacionades amb les indústries que estiguin subjectes a la legislació de mines, hidrocarburs i energia nuclear...». Tot això no vol dir res més, que Catalunya no té ni pot exercir cap tipus de control, i consegüentment, no tindrà cap guany del petroli que pugui sortir de la nostra lloada i maltractada Mediterrània.

La normativa que actua sobre els hidrocarburs, i a la que fa referència l'article 14 de l'Estatut data del 1974. En el 1976, i en moments de plena «crisi energètica» i de canvi polític, és aprovada una nova llei sobre hidrocarburs que completa la del 1974. Aquesta llei és realment contradictòria, perquè és aprovada en un moment polític en el qual es pensa i actua (almenys així ho deien, i ho segueixen dient) de cara a una democratització autèntica del País. La dita llei en definitiva, no fa res més que fote's de totes les garanties establertes, deixant tant a la persona com a la col·lectivitat en una total indefensió enfront els interessos de les multinacionals. Anem a pams. Primerament es nega als Ajuntaments afectats per les explotacions, l'estudi i revisió dels expedients i els seus tràmits. Això contraduï l'esperit dels articles 9, 23 i 24 de la «Constitución española», que fan referència al dret de participació, a la indefensió i a les garanties jurídiques.

Per a més «inri» les explotacions d'hidrocarburs són considerades d'«utilitat pública», però el que realment es fa és donar el màxim de facilitats a les multinacionals i als monopolis que s'ocupen d'extreure l'or negre. Facilitats que es concreten en el moment d'endegar els permisos, amb una aprovació gairebé automàtica de la majoria dels expedients.

Les multinacionals salten d'un peu, els Ajuntaments (com a representants de la majoria dels ciutadans) pateixen directament les conseqüències d'aquesta manca d'una política energètica. (Tanmateix el més probable, és que l'Administració ni la vulgui).

Seguim amb el pal de la llei. L'article 7 afirma «per la finalitat de la llei les persones físiques i jurídiques estrangeres, gaudiran de la llibertat d'inversió de capital». Les portes queden totalment esbatanades als

desitjos de les potents multinacionals; el corrent d'aire que es produeix, i lògicament els encostipats, ens els quedem tots nosaltres, habitants d'una costa que també pobreta, Déu n'hi do!

Els resultats d'aquesta llei no es fan pas esperar. Els pous petrolífers que millors resultats proporcionen en la plataforma tarragonina, cauen pràcticament sota el domini de les multinacionals. Concretament en la prospecció «Amposta» la participació estrangera és ja del 67%, en la «Tarragona» del 34% i en la «Casablanca» de 87%.

Quan s'escriuen aquestes ratlles, sembla ser que el resultat de la prospecció davant la nostra costa ha estat negatiu (no ens en fiem massa...), tanmateix les repercussions van molt més enllà d'aquest simple fet. El quefer de la troballa dona peu per a qüestionar les possibilitats de treball que ens donarà aquest Estatut, no fa gaire aprovat, quan és acceptat un article com ara el 12, a través del qual els hidrocarburs, la mineria, l'energia nuclear, passen a ser qüestions d'«Estado», possibilitant això irreversiblement, que les formes de vida, treball i consum de les no tan llunyanes properes generacions, vindran imposades per Consells d'administració situats fora del nostre marc natural. Acceptant la militarització de la societat civil a través del «tot nuclear», sotmetent l'agricultura als interessos de la petroquímica i de la mineria de l'urani, admetent la progressiva desaparició de la pesca i del turisme sota l'espectant i interessada mirada d'uns poders econòmics que dominen tot allò que necessiten.

Chevron, Shell, Coparex, Amoco, Standard Oil, Texaco, són les principals companyies que extreuen el petroli de les nostres costes. «La primavera ha venido y nadie sabe como ha sido», en aquest cas la dita popular no es compleix, doncs hi ha massa gent la qual sí ho sap. Apart de no pagar cap canon d'extracció, el petroli no es queda a casa nostra, sinó que és comercialitzat a través dels mercats internacionals, on l'«Estado Español» compra moltes vegades l'or negre. No és pas impensable que més d'una vegada hagi comprat el nostre propi petroli.

Aquesta rocambolesca història no és pas del més enllà, sinó que se situa plenament en el tripijoc de l'economia internacional. Amén.

1000 i 1.

ELECCIONS SINDICALS

Domini d'UGT

Les eleccions sindicals han estat aquests darrers mesos tema de permanent actualitat als centres de treball. Fent-nos ressò d'aquest esdeveniment hem anat a les diferents centrals sindicals a recollir les dades que ara us oferim:

TAULA DE RESULTATS

Resultats Globals:	Delegats	%
— CCOO	23	31,94
— UGT	42	58,33
— USO	2	2,77
— Independents	2	2,77
— Vacants	3	4,16
Total	72	

Comissions Obreres ens ha manifestat la dificultat amb què s'han trobat a l'hora de presentar delegats, conseqüència de la manca de conscienciació sindical que existeix entre els treballadors. Fins i tot s'han donat casos d'empreses on la majoria dels treballadors estan sindicats a una central, i el delegat pertany a una altra. La qual cosa, ens han dit, sembla indicar que es vota més a la persona que no pas a una determinada acció sindical.

Per altra banda la central socialista, ens ha manifestat la seva satisfacció pels resultats, malgrat que en diverses empreses no s'han pogut celebrar eleccions per no haver-hi el nombre de treballadors requerits, ja que últimament s'han produït força acomiadaments. Els representants d'U.G.T. es lamentaven també de la desaparició d'algunes empreses importants a la nostra ciutat.

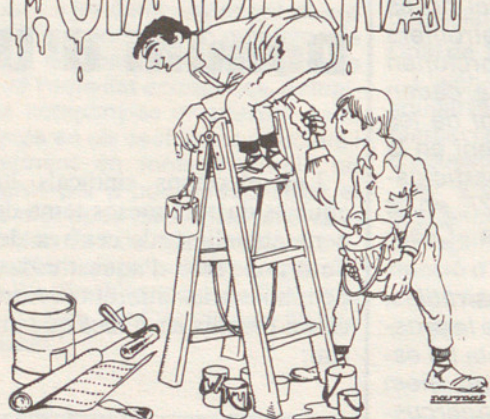
Mentre que a U.S.O. se'ns informava que actualment s'estan organitzant, arran de la fusió amb l'antiga C.G.T.

Per últim, la central anarcosindicalista (C.N.T.) ha boicotejat aquestes eleccions perquè les consideren que van contra la llibertat sindical dels treballadors.

Pintura i Decoració

PGIMBERNAT

Carrer Eres, 55 - Telèfon 32 14 02
Sant Feliu de Guíxols

BAKO

**bar típic
barbacoa
ambient
musical**

Obert tot l'any

- A l'hivern dissabtes, diumenges i vigílies de festa

ELS DESITJA BON ANY

Carrer Riera, 2 - Telèfon 81 85 63
Platja d'Aro (Costa Brava) Espanya

CDC

**Convergència Democràtica
de Catalunya**

saluda el naixement d'

Es Corcó

REPRO-SOL, S.L.

Màquines d'Esclure
Calcular - Registradores

Material i mobllari per a
oficines tècniques i comercials

Còpies plànols - Fotocòpies - Papereria
Articles escolars - Jocs didàctics
Llibreria - Equips dibuix i topografia

Segells de cautxú
Sistemes de comptabilitat i arxiu

C/. Sant Ramon, 32 - Tel. 32 15 52
Sant Feliu de Guíxols

Oh Margaret!!

Dies enrera, la «premier» britànica, Margaret Thatcher, ens va sorprendre en fer les següents manifestacions: «Gran Bretanya ha de vendre més pistoles, tancs, avions i altre material militar, perquè hi hagi nous llocs de treball a la indústria de l'armament. Hauria de fabricar armes menys sofisticades, perquè es vendrien amb més facilitat als països menys desenvolupats».

Això és el que correntment se'n diu «no tenir pèls a la llengua». És d'agrair la descarada franquesa de les paraules de la Sra. Thatcher (naturalment, hauria estat millor que no s'hagués donat l'oportunitat de poder-les-hi agrair).

No sé si aquesta mostra de pragmatisme anglès té res a veure amb l'inefable civisme dels anglesos, el que sí sembla és que al costat de vertaderes filigranes de convivència (així ens ho sembla als mediterranis) de què fa ús la gent d'Anglaterra, com és ara un respecte quasi religiós en respectar l'ordre en les cues de l'autobús, o pagar escrupolosament l'import d'una revista encara que al quiosc no hi hagi l'encarregat, o la tolerància mútua sumament respectuosa, etc... etc... etc..., la Sra. Thatcher no està per romanços i expressa sense el més mínim pudor la seva convicció: per a mantenir aquests costums tan civilitzats, cal matar!

I per si algú veïés en aquesta deducció una exageració que no té res a veure amb les paraules de la Sra. Thatcher, se m'acut d'intentar un joc deductiu envers el significat de les paraules de la «premier» britànica.

Vegem!: segons diuen els entesos en aquestes qüestions, un país que vulgui gaudir d'un nivell «acceptable» de desenvolupament, cal que es recolzi en una ben afermada estructura indus-

trial. També diuen que un país ben industrialitzat ha de comptar amb les indústries bèl·liques com a component, quasibé insubstituïble, de llur industrialització (crec que tothom ja ho sap, però per a que no sigui dit, ho recordarem: les indústries bèl·liques són les que fabriquen maquinària i tota mena de material de guerra; vull dir que són les indústries dedicades a fabricar instruments destinats a que els homes es puguin matar descansadament els uns als altres, sense necessitat de fer-ho a cops de punys; possibiliten el que una activitat humana, com és la guerra, passi d'ésser una activitat manual a una activitat mecanitzada. Ja és un gran què!, no?), afavoreix també la possibilitat de mantenir i crear llocs de treball (oh, impugnable argumentació!), per tant també la possibilitat d'incrementar el consum de productes d'altres sectors de la producció nacional i internacional, etc...; en definitiva, la indústria bèl·lica, és un component més per a mantenir l'economia d'un país. I si l'economia d'un país va bé, també van bé altres coses: cultura, oci, llibertats, etc... (o haurien d'anar-hi).

En resum, que s'ha de ballar al so que toquen, i una nació ha de progressar sigui al preu que sigui —o dit d'una altra forma: un govern s'ha d'aguantar sigui al preu que sigui—. Ja ho deia Maquiavel: la fi justifica els medis.

Bé, continuem amb el joc de deducció que havíem començat: diuen també —els que hi entenen— que l'home ha de treballar per a viure; malgrat algun cas de neurosi irreversible, que acabi pensant què hom ha de viure per a treballar.

Si en lloc de «viure», en la frase «hom ha de treballar per a viure», hi posem

«matar», la frase queda així: «hom ha de treballar per a matar», i la seva contrapartida neuròtica (per a fer-ho com abans) fóra «hom ha de matar per a treballar».

Bé, doncs resulta que els anglesos, per a no anomenar altres nacions «civilitzades» i «desenvolupades», han canviat el «viure» pel «matar», i resulta que perquè el seu país tiri endavant és necessari que altres pobles es matin; és a dir per ells poder progressar, s'ha de facilitar els medis (material bèl·lic) per a que d'altres es matin.

I tot és una cadena: cal que hi hagi guerres (sobretot a països «menys desenvolupats»), perquè així hom utilitza les armes i hom es veu en la necessitat d'abastir periòdicament el seu stock de material bèl·lic; per allò de que si hi ha consum, hi ha major demanda, major producció, etc... etc..., així l'economia del país productor funciona a tot drap. No importa plantejar-se el sentit, ni el què, ni el com..., etc..., del progrés; hom ha de progressar, progressar, progressar...

Qui més qui menys que ja sàpiga que les coses van així, no li ve res de nou amb tot això. Només és que el que ens ha fet una morbosa gràcia, és que la Sra. Margaret hagi parlat tan clar i català (vull dir clar i anglès, és clar) respecte d'un tema, del que altres prefeixen evitar-lo sigui com sigui.

Oh Margaret!, Margaret!, tu, que amb aquesta maquiavèlica actuació, ens has recordat que encara n'hi ha per temps que els fins justifiquin els medis, i també ens has recordat que el progrés cultural, econòmic, etc..., d'uns pocs, va a càrrec de la misèria cultural, econòmica, etc..., de molts. No saps que la història de l'home, és la història del gos que es mossega la cua?; tampoc te'n recordes d'allò que cantaven uns compatriotes teus, els Beatles: «I am he, as you are me, as we are all together...» (que vol dir: jo sóc ell, com tu ets jo, com tots junts som?); com tampoc te'n deus recordar d'allò altre que també cantaven aquells quatre «ximplers»: «and in the end, the love you take, is equal to the love you made» (és a dir: «a la fi, l'amor que trobaràs, és l'amor que hauràs donat»).

Oh yeah! Margaret, Margaret!, però la gent que deia coses d'aquestes ja sabem qui era: quatre desgraciats (i uns quatre milions de desgraciats més), que en el cap no hi tenien altra cosa que els cabells llargs i encara potser bruts, gent poc seriosa, gent amb poc seny i el cervell buit, que no va enlloc.

I, on anirem a petar, oh Margaret!, amb la gent seriosa, que té el cervell ple d'idees «serioses» (com aquesta que ens has manifestat), sobre el «progrés» i el «desenvolupament»?

XAICA

RECORDANT RADIO JURIOLA

«La llibertat és l'ús de la llibertat (com la samarreta és portar samarreta quan es necessita), i els seus camins, com els de Déu N. S., són imprevisibles. I, malgrat això, tan senzills com són! N'hi ha prou amb ignorar el poder (naturalment mentre el «poder» permeti que hom l'ignori)».

Així acabava l'article de Josep Vicente, publicat al n.º de juny de la revista «Presència»; article dedicat a la tasca a la qual estaven embrancats, en aquells mesos, els components de «ràdio Juriola».

A començaments d'agost d'enguany, els components de «ràdio Juriola» es veien impossibilitats de continuar la seva tasca. «Ràdio Juriola» desapareixia, i en el mateix local i instal·lació quedava instal·lada una nova emissora: «Ràdio Sant Feliu».

Amb aquest treball hem intentat d'esbrinar uns fets, poc menys que sorprenents i alhora fatalment previsibles, per tal d'exposar-los a la llum de l'opinió pública. Hem procurat, al mateix temps, treure'n les nostres pròpies conclusions, que aprofitem per a exposar-les.

A uns quants mesos de distància de la publicació de l'article, un pensa que les coses han anat de tal manera, per a «ràdio Juriola», que les frases reproduïdes més amunt tenen un deix premonitori envers el destí que hauria de seguir l'emissora de la que estem tractant.

La frase sobre la llibertat i el poder es pot continuar de moltes formes, n'intentarem una: certament, l'ús de la llibertat passa, almenys en certs moments, per un oblit del poder; tan sols així recobra aquella alè imprescindible per a manifestar-se. Un pensa com a il·lustració d'aquestes paraules en, per exemple, l'espontaneïtat enfront del convencionalisme, o en la convivència segons els costums enfront de la convivència segons les lleis, etc., etc... Tant és, el que es tracta de veure és que aquesta disponibilitat per a oblidar el

poder que requereix l'ús de la llibertat, és la mateixa disponibilitat que requereix l'ús del poder per a oblidar la pròpia llibertat. Dit d'una altra forma: l'ús de la llibertat passa per l'oblit del poder, de la mateixa forma que l'ús del poder passa per l'oblit de la llibertat.

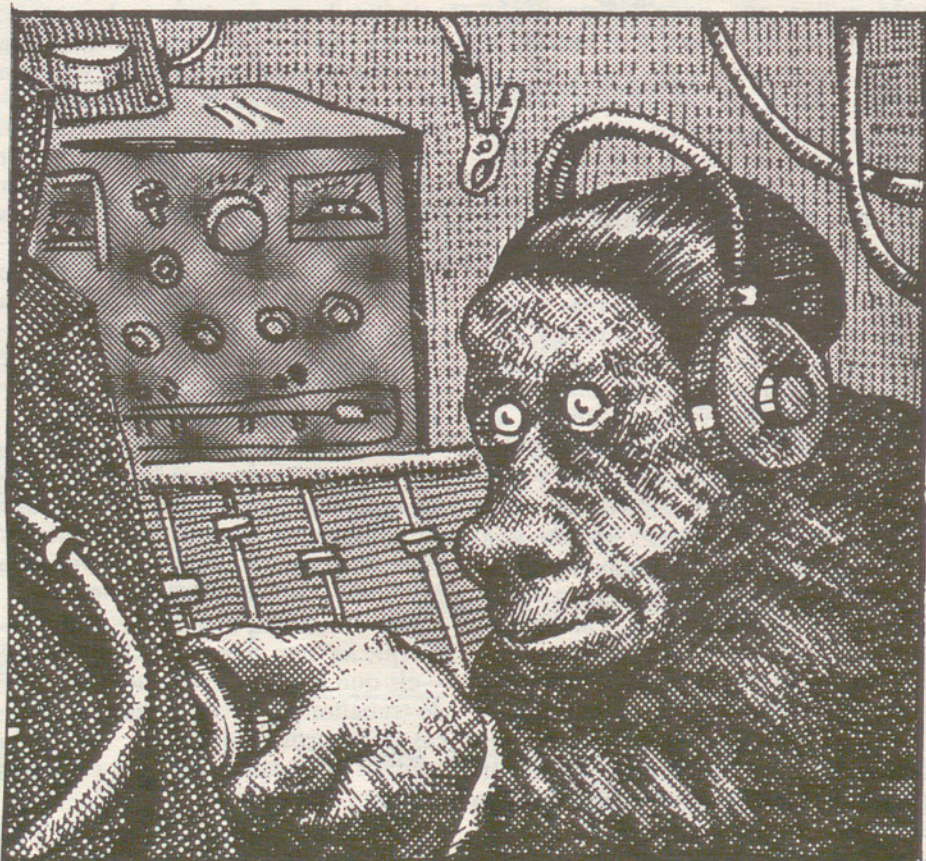
No volem dir que això hagi d'ésser així forçosament, però no hi ha dubte que de moment la corda no dona per gaire més. I com que qui oblidat el poder, pel poder queda oblidat (és a dir: marginat), així «ràdio Juriola» ha topat amb l'obstacle que impedeix la continuïtat de la seva tasca.

Si alguna cosa havia servit de guia a les emissions radiofòniques de «ràdio Juriola» ha estat el constant defugiment de convertir-se en una emissora convencional de F.M.

L'esforç constant dels seus components per a mantenir un diàleg espontani i constant amb tot aquell que els escoltés, lluny de les obligacions constrictives i enfarfagadores de la propaganda comercial; un programa traduït en lectures i concursos radiofònics que posaven en contacte no solament una quantitat considerable de membres de la nostra localitat, sinó que sabia obrir el diàleg entre avis i néts entorn de llurs coneixements de la història de Sant Feliu.

L'esforç, constant també, per a oferir als oients una depurada qualitat en les emissions musicals, lluny en el possible de la música de «batalla». El rock des de Sisa fins a King Crimson, la música popular, les sessions de jazz i música clàssica, tot dins la il·lusió d'aquells que s'esforcen sincerament en crear unes condicions qualitativament distintes, que refinin tot el que d'esclerotitzant tingui la nostra cultura, ofegada per la massificació, el consum i la rendibilitat, i on àdhuc tot allò que s'ofereix de manera gratuïta, és susceptible d'ésser anatemitzat com a subversiu.

Tot aquest esforç no pot haver estat balder. Com no són balders cap dels esforços amb sinceritat i il·lusió a la recerca de formes més humanes i més càlides de convivència i de cultura.

corcó holmes

Tots sabem, però, que això és un camí costós. Com sabem també que els camins d'acció del «poder» són terriblement potents, infinits i igualment imprevisibles que els de la llibertat.

Sota el pretext de la intenció d'unificar les dues emissores existents a Sant Feliu: «ràdio Juriola» i «ràdio Ferrarito»; i amb el desig de crear una emissora «seriosa» (?) i de major longitud d'ona, la marginació dels components de «ràdio Juriola» (una part d'ells tan sols, és veritat, perquè a «ràdio Sant Feliu» hi roman encara part de l'antic equip de «ràdio Juriola») ha estat un fet consumat, d'una forma que faria les delícies del millor dels afeccionats a la pràctica de l'art del cop d'estat.

És de suposar que la «seriositat», el «seny», fer les coses ben fetes (?), i un seguit de coses tan familiars per a nosaltres com aquestes, han guiat tota aquesta història de la unificació d'emissores; i un goso sospitar que si això és «seny», benvinguda sigui la sana inconsciència; i si un continua gosant, se li acut demanar a aquest «seny» que no es prengui la molèstia de convertir-se en defensor de «l'enteniment» ni en un àngel de la guarda que ens preservi de les nostres disbauxes.

«Ràdio Juriola» tenia la seva forma particular d'entendre què és i com pot ésser una emissora de ràdio. Aquesta

forma d'entendre les coses, com qualsevol forma nova, estava oberta i anava rellicant des del seu inici pel pendís de la tolerància, que el propi poder es veu en la necessitat d'atorgar en major o en menor grau. Quan «ràdio Juriola» ha arribat al final de la cursa permesa, ha topat amb el final de la tolerància; resten llavors dos únics camins: la integració o la marginació.

Un pensa que d'emissores de F.M. n'hi ha moltes, i un no veu la necessitat de continuar posant llenya al foc de la convencionalitat. Per tant la marginació, almenys momentània, era l'única sortida per a «ràdio Juriola».

Des d'aquí convidem els components de «ràdio Juriola» a seguir en la seva tasca pels camins de la llibertat i de la vertadera democràcia, sigui per mitjà d'aquest medi o de qualsevol altre. Perquè la democràcia, quan és real, no es reconeix simplement en la forma política, sinó en els fets que aquesta forma dona suport.

Finalment, i en aquest sentit, hem cregut interessant de reproduir part del text de l'article abans esmentat:

«Goso a dir, i m'agrada gosar, que «ràdio Juriola» és possiblement el fet de democràcia autèntica de més qualitat que s'ha produït a Sant Feliu de molts anys ençà, potser d'ençà que la memòria que ara recobrem i des de la qual parteixen aquests nois i noies, encara no era memòria; indubtablement més autèntic, com a democràcia/llibertat, que l'Ajuntament, al qual pertanyo, constituït per vot lliure, secret i igual, perquè aquest Ajuntament del vot lliure, etc. . . , val en la mesura i sí serveix perquè «ràdio Juriola», entre altres coses, és clar, pugui existir».

CORCONETS 2.ª Regional (Branca Revisiionista)

R. I. P.

Ha mort
RADIO JURIOLA
a l'edat de 5 mesos i amb ella

CAPITA SARDINETA
BARTO de LES CABRES
MIGUEL ANGEL CALABOTI
LANIER SOLITIER
LILIO ELS SIRENO
EL NEN I LA NENA
EGENI
JAUME
ROBERT
JUDITH

Ha mort boca arrabassada per un mal volanti als sorrels de la Festa Major.

Els seus amics i familiars la ploren desconsolats.

■ No es fesa ofici públic.

RADIO LLIURE

El fenomen de la Ràdio Lliure va néixer fa pocs anys a Itàlia i França. Fou en aquest països on grups de gent ideològicament progressistes van comprendre la gran importància de la ràdio com a mitjà de comunicació. Inicialment, les emissores italianes tenien un caràcter clandestí i il·legal, per la qual cosa podien ser clausurades per la policia en qualsevol moment. Més tard i aprofitant que la Constitució es defineix com a contrària als monopolis, els promotors de les primeres ràdios lliures van portar aquesta problemàtica al Tribunal Italià de Telecomunicacions, el qual va dictaminar a favor de la llibertat d'emissió.

A partir d'aquest moment, el nombre de ràdios lliures anà creixent de forma vertiginosa i es calcula que en l'actualitat funcionen aproximadament unes dues-centes emissores.

A França, el fenomen de les ràdios lliures apareix durant les eleccions municipals de l'any 1978. En aquells

moments la maquinària propagandística de tots els partits funciona a tota pastilla per tal de «convèncer» els ciutadans de la conveniència o no de votar a tal o qual candidat. És aleshores, diem, quan els grups ecologistes posen en marxa les popularment anomenades «ràdios verdes» que serviran per connectar els candidats ecologistes amb l'electorat.

Tot seguit i aprofitant la tolerància governamental, van proliferant arreu de França les ràdios lliures que ja no es limiten a l'àmbit estricte de les emissores verdes. La reacció del Poder no es fa esperar i ben aviat comença la repressió. La policia interfereix les emissions i controla els locals de les ràdios talment com si fossin cau de mafiosos.

Aquesta repressió que han patit les emissores del país veí també s'ha donat i s'està donant a l'Estat Espanyol. Els pocs intents —com per exemple «Ona Lliure» de Barcelo-

na— han quedat colapsats per la intervenció de la policia. Mentrestant, l'article 20 de la Constitució reconeix el dret a «expressar i difondre lliurement els pensaments, les idees i les opinions mitjançant la paraula, l'escriptura o qualsevol altre mitjà de reproducció».

Malgrat el que pugui dir aquesta llei superior, de moment ni el decret del Ministeri de Cultura sobre emissores de F.M. publicat en el «Boletín Oficial del Estado» del passat 30 d'agost, ni el recent decret de la Generalitat del 10 d'octubre, tenen en compte la possibilitat de legalització de les ràdios lliures. Ara per ara totes les emissores sense permís estan pendents d'un fil i els seus promotors —així com tots els que estimem la llibertat d'expressió— podem anar entonant aquella cançó d'en Llach que porta per títol «Que tinguem sort». Ens farà falta.

no ve d'un pam

LA VOLTA DE L'AMETLLER EL FUTUR ÉS ARA

Tothom n'ha sentit parlar, tothom hi ha anat un dia de primavera a passejar o a l'estiu a banyar. La VOLTA DE L'AMETLLER s'ha reivindicat pel poble i s'ha urbanitzat. Si la VOLTA DE L'AMETLLER fos el nom d'una pel·lícula els protagonistes serien l'Ajuntament, els promotors dels diferents projectes d'urbanització i els partits polítics. Comença la pel·lícula...

...Era un dia d'estiu, el 7 de juny de l'any 1930, quan la revista L'AVI MUNÉ donava la notícia: «Hi ha un projecte de convertir la zona anomenada VOLTA DE L'AMETLLER en un Bosc-Parc Municipal», això vol dir que l'Ajuntament d'aleshores compraria els terrenys per unes 17.400,— pessetes (d'aquell temps) i el sòl quedaria de propietat municipal, és a dir, municipalitzat. Uns diuen que fou la Guerra Civil, altres diuen..., resultant que tot quedà en un no res.

...Els anys passaren, eren temps de faves comptades, l'estraperlo, la cartilla de racionament, etc... Fem un saltiró i arribem al 1960, és l'època del «boom turístic», de l'entrada de capital estranger que inverteix a la costa i de la sortida de treballadors a l'estranger, el panorama fa un tomb de 180 graus.

Aquest creixement d'aleshores no fou previst i ens portà el que se'n diu planificació indicativa a la costa, **els Ajuntaments** de la Costa Brava comencen a tenir «Plan General de Ordenación Urbana». El 1961 el Pla General deia de la VOLTA DE L'AMETLLER que es qualificava de «Ciudad Jardín Extensiva» amb les següents característiques d'ocupació principal del 20% amb Planta baixa + Planta pis i parcel·la mínima de 800 m².

A l'any següent 1962, el neguit urbanitzador de l'Ajuntament surt a relluir i presenta un expedient de modificació

«amparándose en la experiencia adquirida» on s'amplia l'ocupació de la parcel·la i l'altura tot disminuint la superfície mínima de 800 m² a 600 m². L'expedient de modificació fou aprovat el 28 de maig del 1963 per la C.P.U.A.

L'Ajuntament redacta el Plan Parcial «Calasans-Volta de l'Ametller» que és aprovat l'11 de setembre del 1964 incomplint els preceptes del P.G.O. en dos aspectes:

a) Més volum edificable que el previst en el P.G.

b) Menys espai verd d'ús públic (5%) que el previst en el P.G.

no ve d'un pam

A MITJA PEL·LÍCULA VE EL MÉS BO ...

La llei del sòl del 1955 obligava els ajuntaments a la Revisió dels Plans Generals que només tenien una vigència de 15 anys. L'Ajuntament contacta amb un dels millors arquitectes del moment, el Sr. J. A. Solans (actual Director General d'Urbanisme de la Generalitat) i el contracta per a fer la Revisió del Plan General. El 1975 es presentà el primer avançament de la Revisió on es deia, com és de suposar entre altres coses, que el sector de la VOLTA DE L'AMETLLER, rebia la qualificació de SÒL NO URBANITZABLE.

Sense cap mena de dubtes, el coneixement d'aquesta previsió va posar a l'aguait **les urbanitzadores** (sortida espectacular a l'escena) i el mateix ajuntament, ambdós presentaren al moment un Projecte d'urbanització de la zona i una modificació del P.P. Calasans-Volta de L'Ametller respectivament.

L'Ajuntament en el Ple del 25 d'agost decidí denegar l'aprovació inicial del P.U. mentrestant no s'aprovés la modificació del Pla Parcial encarregat per ell. El mes de gener del 1977 però l'Ajuntament fent cas omís del que havia dit aprovà inicialment **dos Projectes d'Urbanització** (tota la VOLTA DE L'AMETLLER) de carretera en avall.

Al gener del 1977 tots els mitjans de comunicació en van plens, del que es pretén fer amb l'aprovació inicial dels dos projectes d'Urbanització, així es produeixen els següents pronunciaments: La «Taula democràtica» (organisme que aplegava partits polítics i membres independents) encarregà al G.A.P. (tècnics en qüestions urbanístiques) un estudi tècnic al respecte de l'AFFAIRE. El Sr. Pujol (president del C.I.T.) al «Correo Catalán» els diu «no a un atentado anárquico», també es pronuncia el Congrés de Cultura Catalana tot publicant un Manifest per a

salvar la VOLTA DE L'AMETLLER. També és significativa una carta adreçada a l'Ex-Alcalde Sr. Albertí, per quatre ciutadans: Senyors Barneda, Vicente, Hereu i López de Lerma, intitulada «Per la salvaguarda de la Volta de l'Ametller».

El 16 de juny del 1977 s'obrí el termini de 30 dies d'Informació Pública on hi foren presentades al·legacions de la «Taula democràtica» i del Col·legi d'Aparelladors i d'Arquitectes Tècnics. L'Ajuntament davant l'aldarull decideix deixar sobre la taula l'aprovació definitiva dels dos P.U.

Les promotores esdevenen altre cop protagonistes de la pel·lícula i el 2 de maig del 1977 és presentat el «proyecto de modificación del P.P. Calasans-VOLTA DE L'AMETLLER - Polígono las Balellas» que és aprovat el mes de març del 1978. Aquesta aprovació significa la construcció de la part de sobre de la carretera del paratge que al començament de la pel·lícula se'n deia Bosc-Parc. El mes de setembre del 77 es començava dintre el pla parcial la construcció d'un xalet d'un conegut metge, al cim mateix i a la dreta del mirador de la Punta del Mulà.

A l'estiu del 1978 es produeix l'encontre clau, l'escena esdevé a la casa de la vila; hi trobem a l'ajuntament, les promotores i els polítics demòcrates d'aleshores i d'ara aplegats a la «Taula democràtica» (menys U.C.D. i C.D.C., sense representants declarats aleshores). Les promotores diuen: «nosaltres tenim uns drets legals, hi ha un projecte d'urbanització; només hi han dues sortides, o expropiar o edificar». La proposta concreta dels promotors era que es retiresin les al·legacions fetes pels polítics demòcrates tot impugnant els dos P.U., la resposta fou (música i lletra de Diguem NO! de Raimon) NO.

El mes d'abril del 1979 els partits de la «Taula democràtica» i d'altres demòcrates d'última hora són elegits per sufragi a l'Ajuntament, els comentaris que transcendeixen al respecte són: «més val no dir res», «deixem-ho al cim de la taula», «la Revisió del Pla General ja decidirà el que s'hagi de fer». Ha passat prop d'un any i mig i es comença la Revisió del Pla General d'Ordenació; els demòcrates, recordem-ho, deien «Salvem la VOLTA DE L'AMETLLER», «LA VOLTA DE L'AMETLLER en perill de mort», seguiran pensant el mateix en aquest moment?, en tot cas tothom espera una resposta convincent. El futur és ara.

"EL GAVILAN"

aixi treballa

L'OFICI DE MESTRE D'AIXA

A Sant Feliu, al carrer Sant Isidre, hi ha un taller on encara s'hi construeixen vaixells de fusta. Hi treballa constantment el Sr. Gay des de fa molt de temps. Nosaltres hem anat a trobar-lo per demanar-li que ens parlés detingudament d'aquesta feina que deu ser tan vella com la primera vegada que l'home va decidir de fer-se amb un bot a la mar. Amb una amabilitat molt franca, el senyor Gay ha respost a les nostres preguntes.

Primer de tot li preguntem d'on ve el nom de mestre d'aixa.

—L'aixa és una eina que consisteix en una fulla de ferro acerat posada en angle agut a un mànec de fusta. Encara es fa servir per desbastar la fusta destinada a construir un vaixell. Hi ha l'aixa de mà i l'aixa de peu. Totes dues són indispensables avui dia per la feina que faig.

Fer un bot, un veler, qualsevol tipus de vaixell, implica tot un procés en el qual vostè com artesà, intervé des del principi fins al final. Podria explicar-nos una

mica en detall els passos que segueix per elaborar una nau d'aquestes?

—De moment es fa la maqueta del vaixell a una escala de 1/10 ó de 1/20. A la maqueta s'hi marquen ja les quadernes o costelles que consisteixen en una mena d'esquelet del vaixell. La distància entre quaderna i quaderna se'n diu clara. En el vaixell al natural, les quadernes són cada una de les peces de fusta arquejades inserides a la quilla en la seva part mitjana. Hi ha la quaderna mestra que es col·loca quasi sempre en el punt de més amplada del navili.

Un cop feta la maqueta es passa a construir al natural. Primerament es fa la quilla i després les quadernes, les quals es van muntant a tota aquesta espina dorsal que va de proa a popa. Us haureu fixat que a la paret hi ha una espècie de croquis per a la construcció de les quadernes al tamany natural. Aquest croquis serveix per fer les plantilles amb les quals es talla la fusta.

Quan hi ha totes les quadernes muntades es folra amb fusta de pi, normalment. La quilla i les quadernes solen ser de fusta de roure o d'alzina. Primer s'escal·fen les fustes perquè s'estovaeixin. Es fa amb un soplec de butà, aquest és el meu cas, però hi ha qui les mulla. Seguidament es tallen tot donant aquesta forma semiovalada característica fisquejant-les amb un compàs. Per folrar es fan servir claus d'acer galvanitzat.

Després de folrar, s'ha de polir i calafatar amb una espàtula de ferro, afuada en un cap i amb cabota en l'altre per a introduir l'estopa a les juntures de les taules d'una embarcació. Això és el que pròpiament ha de fer el calafat, un ofici ben diferenciat del de mestre d'aixa. Entre taula i taula, a les juntes, s'hi posa estopa que ja ve preparada en panes amb quitrà. Aquesta estopa, quan el vaixell es mulla, s'infla i impedeix l'entrada de l'aigua. Fa una olor típica, agradable i l'essència de quitrà fa que no es podreixi amb el constant contacte de l'aigua de mar.

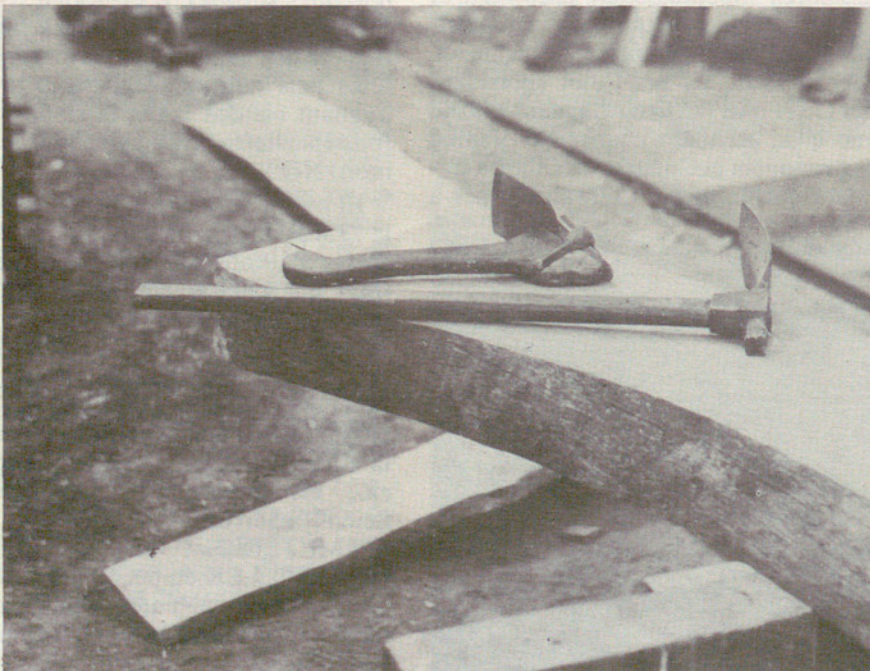
Quins són els tipus de vaixells més característics que vostè pot fer?

—Pràcticament tots, des dels més petits, els bots, les xaiques o gussis que no passen de quatre o de cinc metres; els llaguts, d'un pal amb vela llatina, botaló amb un floc i una messana a popa; les mallorquines, més estilitzades, amb cabina o sense; els velers... fins els tipus «liberty» on la proa és diferent de la popa.

Hi ha un tipus de mesura a tenir en compte?

—A part de les característiques de cada vaixell, normalment l'amplada constitueix 1/3 de la llargada total.

Hi ha hagut alguna innovació important en els últims anys?

—Sí, ara hi ha un sistema francès amb fusta emmotllada. Tot el vaixell es construeix amb làmines d'uns 5 mm. de gruix i s'encolen amb una cola especial, molt resistent.

A part de les aixes, es fa servir alguna eina especial?

—No, pràcticament les altres són les mateixes que utilitzen els fusters.

La fusta que li envien per a la construcció, d'on prové?

—De llocs diferents. N'hi ha del país: Girona, Camprodon... i n'hi ha de fora, de Guinea, ambero, cedre, teca...

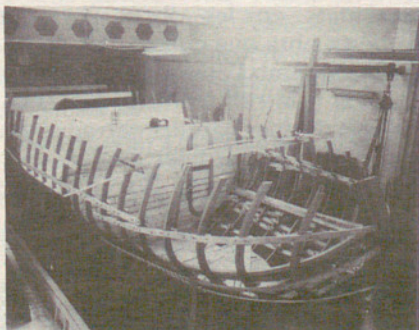
Actualment, hi ha algun altre mestre d'aixa a la nostra província?

—Segurament a Blanes, L'Escala, Palamós, però s'ha de reconèixer que són una minsa quantitat i sobretot si ens vénen a la memòria les drassanes Mallol de la nostra ciutat on a principi de segle hi treballaven gran nombre de mestres d'aixa i de calafats.

En quina situació es troba la seva feina?

—L'increment de la pesca esportiva en els darrers anys ha fet que la demanda d'aquests vaixells de fusta no minvés, és a dir, de feina no en falta. Potser manca gent que s'hi vulgui dedicar plenament i reconec que l'aprenentatge és dur i requereix molt de temps.

El Sr. Gay acaba l'entrevista explicant-nos que tots els vaixells que fa són diferents i que quasi sempre es destrueix la maqueta un cop finalitzat; ens ensenya uns plànols complicadíssims de portar a la pràctica en fusta, ja que tot són corbes, i el deixem amb la quilla d'allò que ha de ser un elegant veler de dotze metres fet a l'estil de les làmines que ja abans ens ha explicat.

VOCABULARI BÀSIC DE L'OFICI DE MESTRE D'AIXA

AIXA. — Eina que serveix per a desbastar i obrar fusta. Consisteix en una fulla ampla i sensiblement corbada, amb un tall en una de les seves vores i amb un ull o anella en la part oposada per on s'emmanega l'eina. El mànec s'estén en direcció perpendicular a la del tall i la fulla pot ésser perllongada, més enllà del maneguet, per un apèndix que forma una cabota de martell o una segona fulla amb tall perpendicular o paral·lel al primer. L'aixa és una de les eines utilitzades en la construcció d'embarcacions de fusta.

MESTRE D'AIXA. — Menestral que a les drassanes de vaixells de fusta treballa aquesta i projecta i construeix tota mena d'embarcacions. El 1632, a Barcelona, els mestres d'aixa establiren llur confraria, la qual es mantingué amb poques modificacions fins al 1710, que s'unificaren els mestres d'aixa i de calafat. El 1761 s'instituí el gremi de mestres d'aixa i de calafat, de gran importància fins al 1813, que les Corts de Cadis decretaren la llibertat de treball. Posteriorment, el 1824, es reorganitzaren, però perderen una part del caràcter tradicional, fins que el decret del 2 de maig de 1847 dissolgué tots els gremis del mar.

CALAFAT. — Persona que té per ofici calafatar. Antigament, menestral que calafatava naus. La seva activitat s'estenia a vegades a tasques afins, com les de descarregador de port. Eren importants les drassanes dels grans ports i també a les petites viles litorals.

També té aquest nom l'eina de tall ample, en forma d'escarpa, emprada pels boters i els calafats per a posar boga o estopa a les juntes de les dogues de la bóta o de les taules de l'embarcació. És anomenat també calador.

QUADERNA. — Cadascuna de les peces corbades, fixades transversalment a la carena, que constitueixen la carcassa del buc i suporten el folre. Són compostes de diversos elements de fusta en les embarcacions de fusta.

Entre les quadernes, que reben diversos noms segons la posició i la funció, hom distingeix les mestres, les principals, les revirades, les fortes i les planes.

QUILLA. — Peça longitudinal metàl·lica o de fusta, la primera que hom col·loca en la construcció d'una embarcació, que és disposada de proa a popa, a la part inferior del navili, perllongada a proa per la roda i a popa pel codast i que pot ser considerada la base de tota l'estructura de l'embarcació i el seu eix longitudinal.

BOT. — Embarcació menor, generalment de fusta, sense coberta ni corredor, propulsada a rem, a vela o a motor. En cas de portar vela sol ser al terç o al quart o bé aurica o llatina. Normalment la seva funció és de fer d'embarcació auxiliar d'un vaixell.

LLAGUT. — Petita embarcació d'arqueig variable aparellada amb vela llatina, per a la pesca i el cabotatge. És una embarcació típica de la mar catalana i del golf de Lleó.

XAICA o GUSSI. — Llagut petit d'uns vint pams.

De la Gran Enciclopèdia Catalana

Lletres

MERCÈ RODOREDÀ

«DE LA REALITAT AL MITE»

Mercè Rodoreda neix a Barcelona el 10 d'octubre de 1909. Novel·lista, guardonada enguany amb el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, comença ja de molt jove la seva activitat literària col·laborant a diaris i revistes diversos: «Mirador», «La Revista», «Revista de Catalunya», «Clarisme»,...

Abans d'esclatar la guerra civil, que influí d'una manera decisiva en la seva vida i en la seva obra, escriví quatre novel·les que ha bandejat de la seva producció literària: **Sóc una dona honorada?** (1932), **Del que hom no pot fugir** (1934), **Un dia en la vida d'un home** (1934) i **Crim** (1936), **exceptuant-ne una, Aloma** (1938), que rep el premi Crexells del 1937 i clou, en certa manera, la seva etapa d'aprenentatge.

La seva obra, per tant, tal com afirma Carme Arnau en la tesi doctoral publicada amb el títol **Introducció a la narrativa de Mercè Rodoreda** l'any 1979, es pot dividir en dues parts: l'etapa ja esmentada de la pre-guerra en la qual entra en contacte amb el grup de Sabadell (Francesc Trabal, Pere Quart, C. A. Jordana, Armand Obiols), un petit grup d'escriptors avantguardistes, i l'etapa de la postguerra, l'etapa en què l'obra rodorediana s'estructura i arrodoneix ensem al voltant de tres cicles que no són res més que els tres cicles de la vida: l'Adolescència; la Joventut, amb el seu corresponsent pas cap a la maduresa, i la Vellesa que condueix a la mort.

Aquestes, podríem dir, reflexions sobre el pas del temps i sobre les circumstàncies de la vida humana que, ben sovint, són un reflex de la seva pròpia vida, es troben sempre presents en l'obra de M. Rodoreda, la qual a partir del seu exili a París, el 1939, recorregué un camí llarg —Limoges, Bordeus, Ginebra— fins al seu retorn a Catalunya i el seu establiment, des de fa uns anys, a Romanyà de la Selva.

A partir de la novel·la **Aloma** que obre una porta a les seves creacions posteriors, en rebre la influència del corrent de la novel·la psicològica que estava de moda aleshores a Europa, es produeix una etapa llarga de silenci trencada només de tant en tant amb publicacions escadusseres en diverses revistes catalanes editades a l'exili («Revista de Catalunya», París, 1947) o

clandestinament a l'interior («Antologia», 1948, i «Occident», 1949-1950). I no és fins el 1958, any en què es publiquen **Vint-i-dos contes**, obra guanyadora del premi Víctor Català del 1957, que M. Rodoreda es reincorpora definitivament a la literatura catalana.

Observem que és precisament un recull de contes el que serveix d'enllaç entre l'obra de la pre-guerra i la de la postguerra. Això és prou significatiu pel fet que l'ambient que envolta el conte, afavorit pels seus elements tècnics i temàtics, crea la poèticitat que M. Rodoreda confereix —o simplement troba— tant en les seves narracions curtes com en les seves novel·les, i pel fet que els contes condueixen sempre l'estil de l'autora pel camí adient, en un moment ben determinat de la seva producció. D'aquesta manera, **Vint-i-dos contes** precedeix les novel·les **La plaça del Diamant** i **El carrer de les Camèlies**, i representa, per l'autora, l'oportunitat de trobar un estil propi d'una llarga etapa d'inactivitat; **La meva Cristina i altres contes** (1967) enceta el camí de la novel·la de la vellesa i la mort, **Mirall trencat**, i significa la introducció del mite en la seva producció; i el recull **Viatges i flors** (1980) permet el desplegament de la fantasia prodigiosa de M. Rodoreda, que alhora anuncia l'aparició imminent d'una novel·la, **Quanta, quanta guerra!**

És des d'aquesta perspectiva que ens adonem de la gran unitat i cohesió de l'obra rodorediana, com també de la seva evolució paral·lela a les tres etapes de la vida i que desemboca en el mite.

Analitzem ara, cronològicament, les seves novel·les: **Aloma** (1938), la novel·la que forma part de l'etapa de l'adolescència, parteix de la realitat d'una adolescent somniadora que experimenta el fracàs d'unes relacions amoroses amb el seu cunyat gran i solter, les quals preludeixen la pèrdua de la infantesa simbolitzada en una flor o en un jardí, sinònims de la felicitat. El marc ambiental és el barri barceloní de Sant Gervasi, escenari que, com els símbols, està sotmès a uns canvis continuats.

Del barri de Sant Gervasi passem a **La plaça del Diamant** (1962), obra que ha estat traduïda a moltes llengües, entre elles el txec, el francès i l'anglès. Ben significativament, Joaquim Molas

ha dit d'aquesta obra que era una de les millors novel·les de la postguerra, **La plaça del Diamant** pertany al que Carme Arnau ha anomenat etapa de la maduresa i el seu personatge, Colometa, en un doble joc de pèrdua i recuperació d'identitat (Natàlia-Colometa / Colometa-Natàlia) assaja de retrobar, en va, la infància perduda que és el temps de la felicitat.

El símbol de la novel·la, els coloms, a part de donar el nom a la protagonista, arriben a crear tot un univers mític en representar el desdoblament simbòlic de la vida de la Colometa, en principi sotmesa a la voluntat del seu primer marit, en Quimet, i després alliberada en l'època de la seva relació amb el segon marit, l'Antoni. Aquests dos personatges masculins són, alhora, els representants de dos móns que emmarquen històricament la novel·la: El de la pre-guerra introduït amb la figura d'en Quimet que lluita en el bàndol republicà, i el de la postguerra que ens arriba a través de l'Antoni, l'home esguerradet.

I de la flor i el jardí d'**Aloma** passem a les camèlies d'**El carrer de les Camèlies** (1966), premi Sant Jordi del 1966 i premi Ramon Llull del 1969. En l'obra retrobem alguns dels temes característics de l'autora: el de la marginació de la dona i el de les relacions amoroses frustrades i, ara, en el personatge d'una prostituta, Cecília, mancada d'identitat i que recorre, sense èxit, al suïcidi.

Cal assenyalar l'intent de M. Rodoreda d'eliminar aquell món real que presenta trets de quotidianitat per a presentar-ne un altre de més fantàstic o simbòlic, tot agafant materials de la novel·la rosa, la picaresca i el fulletó. D'aquesta manera es radicalitza el subjectivisme, i l'autora s'endinsa progressivament en un món mític.

Jardí vora el mar (1967) és la novel·la que representa la crisi de tècniques entre el tractament realista que havia predominat fins aleshores i el tractament essencialment mític dels elements presentats en les obres posteriors. Aquesta obra que enllaça l'etapa de la maduresa amb l'etapa de la vellesa dibuixada a **Mirall trencat**, presenta la història de dues parelles narrada per un home gran, el jardiner de dues torres veïnes on hi habiten dos matrimonis joves: En Francesc i la Rosamaria, i la Maribel i l'Eugeni. Els veritables protagonistes són, però, Rosamaria i Eugeni. La Rosamaria, enamorada de l'Eugeni i casada per l'interès amb en Francesc, rebutja posteriorment l'amor d'aquell, el qual acaba

suïcidant-se. La mort, doncs, és la triomfadora en l'obra quan fins aleshores la vida n'havia sortit, al capdavant, guanyadora.

La fi de l'enllaç del cicle de la maduresa amb el de la vellesa l'ofereix el recull **La meva Cristina i altres contes** (1967), on el mite i la imaginació desenrotllen un paper molt important que es concreta en la novel·la **Mirall trencat** (1974). Aquesta novel·la, que enceta l'etapa de la vellesa, exposa la història d'una saga familiar complexa i el seu nucli temàtic és el del mite de la infantesa-mort, elements ambdós que es donen la mà a través de les dues protagonistes, la Teresa i la Maria. Aquest mite és reforçat pel símbol de l'aigua, el símbol de la puresa-infantesa que només s'assoleix amb la mort.

Mirall trencat és la novel·la del record i de la reflexió sobre la mort, l'amor i la soledat, que se situa en un món anterior a la guerra. Per això el mirall és la imatge-símbol de la soledat, d'una banda, i de la transitorietat, per una altra i, en cloure's la novel·la amb la mort, el mirall n'esdevé el seu reflex.

I arribem, així, al darrer llibre publicat per M. Rodoreda, **Viatges i flors** (1980), un recull de narracions que té per protagonistes dos elements ben decisius en la seva obra literària: Les flors i els escenaris ambientals. Les flors neixen de la imaginació i la fantasia de la Rodoreda i, per tant, ja no són elements concrets com tampoc no ho són els pobles que va descrivint, aquests llocs que no tenen un punt determinat en el mapa i que esdevenen mítics.

El recull dels viatges té per fil conductor el camí que recorre un home per dinou pobles diferents —el poble dels penjats, el de les iaies teixidores, el de l'arc iris, . . .—, i el recull de les flors, titulat «Flors de debò», és la descripció de trenta-vuit flors. Hi observem que no només es tracta de la personificació d'unes flors atribuint-los una qualitat humana, sinó que, aquí, l'element vegetal —les flors— esdevé humà i transparenta unes actituds i unes vivències eternes en els homes. Aquest fet és afavorit per la presència constant de metàfores i per l'adjectivació exacta i rica en cromatismes.

És així com l'obra de M. Rodoreda ha evolucionat des d'una realitat presentada amb referents reals —el barri de Sant Gervasi, la plaça del Diamant, el carrer de les Camèlies, el jardí concret, . . .— fins al mite que només és capaç de crear una imaginació potent i una fantasia il·limitada.

M. Rosa FONT i MASSOT

De l'últim llibre de Mercè Rodoreda, **VIATGES I FLORS**, ha dit la seva autora: «Si em preguntessin quin dels meus llibres voldria salvar d'un incendi, escolliria aquest». Doncs bé, d'aquest llibre us presentem dos contes, «un viatge» i una «flor».

VIATGE AL POBLE DE LES NENES PERDUDES

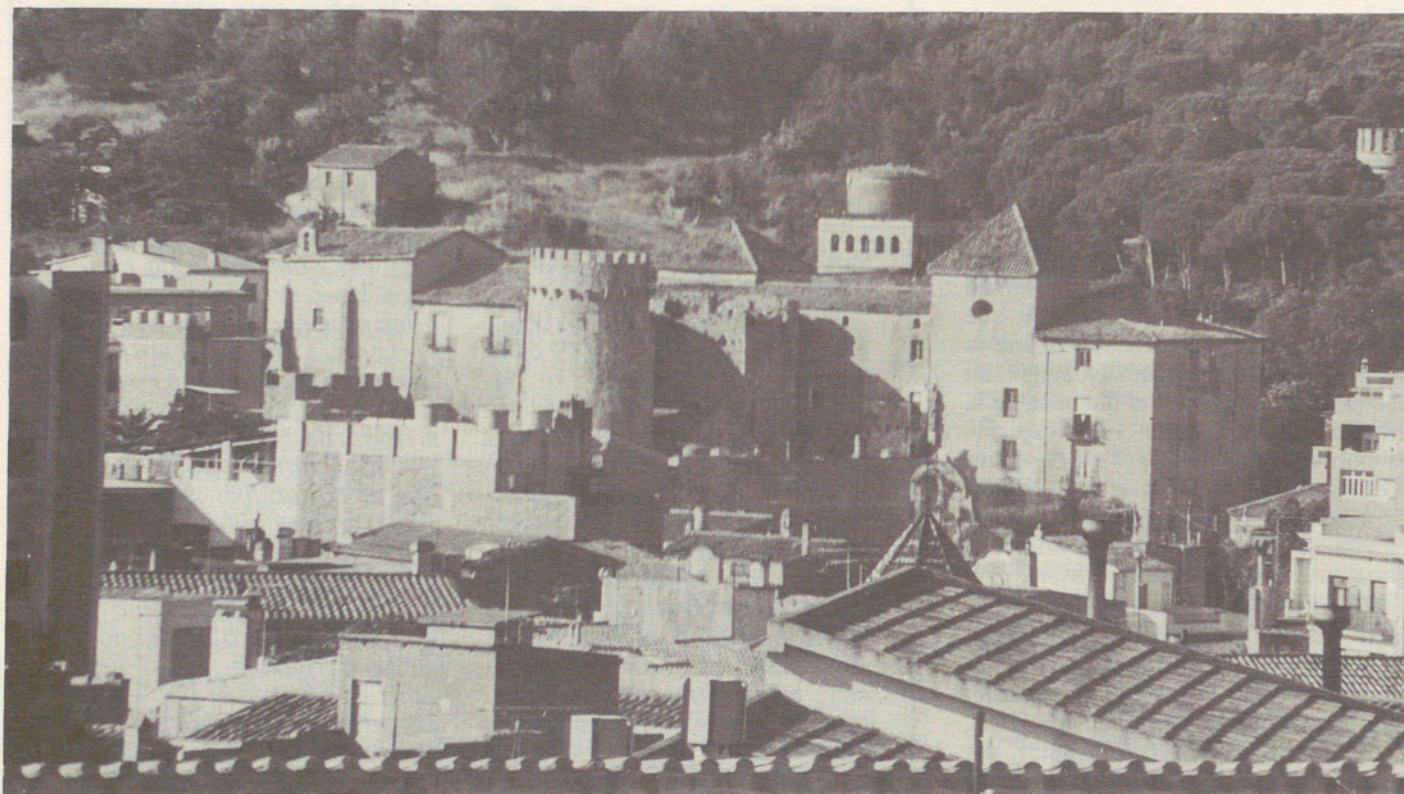
No era un poble, era un bosc. Les nenes havien sortit de casa seva per anar a collir la vidalba, algunes la rosella, algunes l'escardot morat, d'altres la rosa de bardissa . . . i no havien sabut sortir del bosc que havien hagut de travessar i el bosc se les havia quedades. Totes anaven vestides igual: faldilla vermella, cosset de floretes blaves i grogues amb el fons de la roba blau marí. Totes eren roses, totes duien tirabuixons, totes tenien els ulls blaus, totes duien a la mà un pom de la flor que havien anat a collir. Així que es despertaven començaven a ballar i a voltar i a voltar la soca d'un arbre, cadascun el seu, tot cantant la cançó de la matinada. «De què viviu?» «De castanyes, de les que encara tenen la closca verda, llisa, amb una punxa de tant en tant». Una que duia un pom de llessamí em va explicar la seva vida: «A casa meva vivia bé; tenia tantes nines i tants ninus com volia, menjava sempre cervellets de colomí i plats de crema, bevia sempre que tenia set orxata d'ametlla tendra, dormia fins que se m'acabava la son i tenia temps de sobres de somiar que era peix, que era ocell, que era serp, que era hiena . . . però una nit vaig somiar que les flors de llessamí em cridaven; volien que les collís jo i només jo. S'obrien de mica en mica i del foradet que tenen al mig sortia una veueta que era la meva i deia baixet mentre jo dormia: «Volem que la nena que ho té tot vingui a collir-nos abans que l'abella faci mel de nosaltres». Vaig llevar-me, encara era plena nit, encara anava amb la son encastada als ulls, tota jo un deliri, i caminant caminant, vaig trobar el llessamí, vaig fer un pom amb totes les seves estre-

lles i ara sóc una nena perduda perquè no vaig saber trobar mai més el camí de casa meva, de la meva casa amb un jardí florit de violers i de vitadímia». Li vaig dir que si volia jo les podria acompanyar, que les podria acompanyar totes d'una a una. De seguida va fer la cara trista i el blau dels ulls se li va entelar; va acabar per confessar-me que s'estimava més ser nena perduda i viure en el bosc on a la nit les branques dels castanyers baixaven fins on era i tot abraçant-la l'acotxaven i li deien que l'estimarien fins a l'hora de la mort; que si no sortia del bosc sempre seria nena amb faldilles vermelles, amb tirabuixons com encenalls, amb el blau dels ulls ple de tendresa d'aigua i amb gotes de rosada entre el rosa dels llavis . . . I va afegir amb uns ulls carregats d'innocència i sense parpellejar: «Així que es perd una nena, al poble li posen el nom de la nena perduda, i aquella nena es converteix en la patrona del seu poble. Compren una nina gran, la vesteixen de santa, li posen una corona de llautó, la fiquen en una vitrina i la van a visitar i a dur-li flors de tant en tant. Jo, em dic Gertrudis».

FLOR FANTASMA

Ni la seda ni la randa, ni els fils de la lluna boja, ni el miralleig del sol a l'aigua, ni el pétal més delicat de la flor del pres-seguer, no poden comparar-se a la finor d'aquesta flor que només surt quan toquen les dotze de la nit, l'última nit de l'any. Apareix al mig d'un prat quan l'herba dorm gelada. És una flor de pols i de boira, de color de mel i de color d'urigla. A cada campanada saluda: els quatre punts cardinals, la terra, l'any que fuig i l'any que espera a la porta, la flor que era ella mateixa abans de morir per sempre, totes les altres flors que no la coneixen, la formiga que dorm, l'ocell que no es veu, l'aire que la va dur, i una darrera vegada ningú per fer la dotzena de frare. I s'enterra altre cop. Es ben abriga amb fulles podrides i pedretes i abans de colgar-se per tot un any, diu: tururut. Que és la seva manera de renegar.

L'odi contra l'Església, a la història de SANT FELIU DE GUIXOLS (1)

Llegint i investigant alguns fets de la història de Sant Feliu un se n'adona que hi ha una constant: l'odi popular contra l'Església. Un odi que primerament té per objectiu els monjos benedictins i el seu convent, per esdevenir més tard en una latent actitud d'anticlericalisme que rivalitzarà amb l'antagònica, el clericalisme.

Sóc conscient de la complexitat de la qüestió perquè s'hi barregen temes tan diversos com les relacions Estat-Església, la lluita de classes a nivell econòmic, polític i ideològic, la vinculació de l'Església amb el poder i els seus privilegis, la demagògia política, l'ensenyament..., etc. Malgrat aquesta complexitat, però, penso que la importància del tema imposa una reflexió i una anàlisi històrica profunda, que no és, certament, el que em proposo fer en aquest article. Em limito tan sols a exposar breument els fets, tal i com jo ara els entenc i amb risc de simplificar-los, per intentar mostrar només que en aquesta història hi ha hagut una progressió, un augment en intensitat.

Orígens i avalots contra els monjos benedictins.

Els orígens més llunyans d'aquesta animadversió suposo que cal cercar-los en l'eterna lluita que la Vila emprèn contra el Monestir ja a començaments del segle XIV. Lluita que representa, crec, un episodi més d'aquella «crisi», general a tota Europa, de les relacions feudals de producció; l'inici d'un procés d'alliberament de les formes senyorial d'explotació que no acabarà plenament, al nostre país, fins a començaments del segle XIX.

Quan el que en restava d'aquest món antic —l'Antic Règim— agonitzava lentament, però brutalment, i un de nou s'albirava, per uns moments els liberals s'arriscaren a governar. Fou aleshores, abril de 1821, que la comunitat benedictina hagué de ser dissolta davant el perill de revolta contra el convent per part d'un bon nombre de liberals de la primera volada de Sant Feliu.

Catorze anys més tard, amb la primera carlinada, les coses es posaren encara més difícils per als monjos, que havien retornat en temps de la brutal repressió absolutista. Foren objecte de

tota mena de mofes, aïllaments..., etcètera, i la nit del 28 de juliol de 1835, al crit de «Visca la llibertat..., i morin els frares!» el poble «isabelí», exaltat, va irrompre violentament en el Monestir amb ànims de portar a cap una exclusió sanguinària.

Hom observa que aquestes agressions anaven únicament dirigides contra convents i religiosos regulars i, de cap manera, contra els seculars de la nostra església de Sant Joan.

Revolució de Setembre: Esforços republicans per a la separació Església-Estat. Matrimoni civil.

A partir de llavors la incipient indústria del suro feia prevalents progressivament noves relacions de producció i, ensems, una nova mentalitat que possibilitava, entre altres coses, un desvetllament polític. D'aquesta manera s'estengué per aquesta comarca la ideologia que havia de singularitzar el nostre poble: el republicanisme federal. En aquest primerenc republicanisme hi havia ja en embrió, com actitud, l'anticlericalisme i el lliure pensament, enfront del dogmatisme «obscurantista» —deien— de l'Església.

Jo sospito que els eclesiàstics de la parròquia d'alguna manera simpatitzaven amb la causa dels carlins. En tot cas, és segur que no compartien gens ni mica la federal.

Així és que, en triomfar la Revolució de Setembre —1868—, la Junta Revolucionària del nostre poble tot seguit hagué d'encarar-se amb l'animositat popular contra el rector, mossèn Geonés, a qui s'obligà desocupar l'exconvent que esdevenia local per escoles, habitatge de professors i caserna. Igualment se suprimien les acostumades subvencions municipals per a funcions religioses.

No cal dir que darrera aquests fets hi havia —primer com a president de la Junta i després com a batlle— el federal Pere Caimó, que no solament era un anticlerical «com Déu mana», sinó un alcalde sense excessius escrúpols legalistes i burocràtics.

L'Ajuntament que ell amb tanta fermesa presidia donà suport, informant favorablement, sol·licitud feta i signada per cinc-cents trenta-nou dones de Sant Feliu que exigien del Govern provisional la separació immediata de l'Església i de l'Estat i la instauració del matrimoni civil.

La impaciència havia de ser molt gran perquè, al mes següent, sense esperar resposta del Govern ni de les Corts Constituents —que tot just es començaven a reunir— el nostre Consistori, unànimement i pel seu compte, acordà la legalitat de la celebració del matrimoni civil al nostre districte. I mentre aquests s'anaven ja celebrant aquí, el Municipi continuava adreçant-se a les Corts requerint la llibertat de cultes —«la més gran de les llibertats», deien— i el matrimoni civil.

Endebades es queixaven diverses persones, entre elles el Bisbe, d'aquest acord i de l'ús que se'n feia; inútil fou el seriós advertiment del governador. L'acord municipal seguí vigent fins després dels fets d'octubre, amb un nou Ajuntament, posat pels militars, que immediatament el revocà.

Després d'això, arribada la Primera República, el tenaç Caimó, novament Alcalde, no solament féu empresonar el rector i altres capellans, sinó que convertí l'església parroquial en caserna militar i prengué solemnement possessió de l'església de Sant Joan.

Restauració. Augment del poder eclesiàstic. Escoles religioses. Escola laica.

Mentrestant, l'eclesiologia catòlica oficial continuava en la seva línia apològica i reaccionària, de forma que en

el primer Concili Vaticà (1869-1870) s'autodefinia com a «societat perfecta» dotada de tots els drets i mitjans, és a dir, una potència. Aquesta va ser la mentalitat dominant de la majoria de bisbes —que no de tots— que, com és lògic, anava amb consonància amb el món cultural i polític de l'època del tradicionalisme romàntic, de l'absolutisme polític i de la restauració.

Amb la nostra Restauració, doncs, s'anul·laren tots els esforços dels liberals encaminats a separar el poder de l'Església i de l'Estat fent viable un estat no confessional, i augmentà el poder eclesiàstic que volia conservar el catolicisme del poble a través del poder i la pressió social i, sobretot, de l'educació religiosa. Els catòlics, invocant el principi de «llibertat d'ensenyament», crearen escoles privades com a mitjà d'evangelització.

A Sant Feliu s'establiren, cronològicament, l'Inmaculado Corazón de María, Carmelitas, la Divina Pastora i els Hermanos de las Escuelas Cristianas. Altres ordres religiosos es dedicaren a la beneficència.

Pels volts d'aquests mateixos anys, 1889, es constituí una societat «Fomento de la Enseñanza Láica». «El carácter de la Sociedad será puramente científico, y su objeto el sostener y fomentar la enseñanza láica».

Paradoxalment, no per això milloraren les relacions de l'església local amb la majoria del poble, ni va créixer la religiositat a Sant Feliu, ans tot el contrari.

Quan finalitzava el segle, 1896, el rector, mossèn Jaume Puig, havia de reconèixer que ni patrons ni obrers eren cristians i qualificava la cooperativa «La Económica» i la premsa d'anti-religioses. Deia: «Estas publicaciones no son católicas y la mayor parte son democráticas, y éstas son leídas por los obreros».

Opinava també que calia cristianitzar els santfeliuencs per mitjà de l'autoritat, del poder, «Hay que hacerlos cristianos y sólo puede hacerlo con verdadero éxito una autoridad local y nacional verdaderamente católicas».

ÀNGEL JIMÉNEZ

CONTE PEL FUTUR

Diuen que hi havia un País que anomenaven Catalunya. Explica la història que era una terra verda, rica, on el sol llepava el seu cos i el vent, boig i rialler, gronxava els seus arbres inclinats. Un País flotant, diuen, en el ventre blau i escumós del mític Mare Nostrum. Cal aclarir que el Mare Nostrum —la Mediterrània!— era un mar al que desconeguts Déus de ferro i urani mataren i es begueren a glops de traïció. Bé, això és un altre tema...

Parlàvem d'un remot País anomenat Catalunya. Diuen que la gent d'aquell País enraonava una llengua estranya, però hermosa. Una parla que fins i tot molts poetes, segurament folls, treballaven amb un amor incessant. Era aquesta una llengua dolça i aspra alhora, com feta tota de música celestial i sorolls de tempesta. Tinc entès que en deien Català i, malgrat tot, es feia agradable d'oïr. Diuen també que aquell País era una gran amalgama de gent diversa, amb cultures i homes diferents però amb un únic anhel d'identitat, amb un indestructible esperit de Poble, amb una ferma esperança de llibertat...

Diuen que un dia arribaren a aquella terra encesa uns estranys invasors que, sense armes, a poc a poc, anihilaren la seva veu i segaren maquiavèl·licament el cos de les seves arrels. Quotidianament els tregueren la llengua —el seu més sagrat tresor— i de sobte, molt solemnement, arriaren la seva Senyera de quatre venes sagnants.

I diuen també, i això em costa creure-ho, que aquell País mai no va reconèixer a l'invasor i encara a sobre, molt sovint, li reien les gràcies. Tot això, com dic, costa de creure però..., veritat que és bonic el nom de Catalunya?

Potser que li donem un carrer!

LITUS (Segle Vil)

pàgina verda

La millora progressiva en les condicions de vida és bandera que fan onejar totes les organitzacions polítiques, socials i econòmiques d'arreu. Tanmateix cal que ens preguntem: Fins a quin punt aquesta millora és possible avui si abans no es condiciona l'actual model de creixement tecnològic-econòmic?

La «metafísica» com una forma general que ens serveix per a definir el divers conjunt de relacions socials, econòmiques, morals, religioses, etc., les quals conformen aquesta societat, han anat condicionant i conseqüentment canviant el món modern. Aquest conjunt de relacions ha moldejat i donat forma a la «Cultura» i aquesta, amb el seu ràpid i constant desenvolupament ha definit la ciència i la tecnologia. A partir d'aquí i sense necessitat de tornar a la premisa inicial, ens atrevim a afirmar que la societat actual, amb tot el seu sistema de valors, està

essent moldejada per la tecnologia.

La tecnologia, malgrat ser un producte creat per l'home, tendeix ja, a desenvolupar-se amb les seves pròpies lleis, les quals, i no dic res de nou, són diametralment oposades a les de la Naturalesa.

En l'ecosistema existeix una mesura, tant en el tamany, com en la velocitat o en la violència, el resultat és que el Sistema Natural tendeix a equilibrar-se, ajustar-se i netejar-se a si mateix (això fins que la irracional mà de l'home, ajudada per la tecnologia, comença a actuar).

Aquesta meravellosa harmonia no existeix en la Tecnologia, la qual no pot reconèixer de cap de les maneres, un principi tan important com és el de l'autolimitació.

Per aconseguir una visió real cal veure el paper que juga la tecnologia en aquesta societat.

La claredat del paper «polític» és evident. Aquest paper està íntima-

ment relacionat amb la distribució del poder i l'exercici del control social, això tant des d'una perspectiva material com ideològica, és a dir que el desenvolupament tecnològic és essencialment en ambdós casos un procés social.

A partir de la Revolució Industrial i particularment durant els darrers cinquanta anys, s'ha convertit en un fet generalment acceptat, que la tecnologia en desenvolupament és l'única forma realista que s'ofereix al progrés humà. El desenvolupament tecnològic serveix, com a indicador del progrés general. Avui jutgem les societats com avançades o endarrerides segons llur nivell de sofisticació tecnològica. Tanmateix aquesta fe tan acrítica en la tecnologia comença a fer figa. La manca de combustibles fòsils, ens està fent prendre consciència de la precarietat del sistema. Les armes de destrucció massiva, aporten un gris panorama per sobre del qual es mouen els interessos del capital internacional. La nuclearització creixent i progressiva, amb l'indubtable risc que suposa per la vida, i la imposició d'una societat militaritzada, monopolista, policíaca, ...

L'home es troba cada cop més lligat a poderoses forces les quals es situen fora del seu control, essent reduït a una simple xifra econòmica. La tecnologia, que en un principi s'ha desenvolupat com una forma que serveix a l'home per situar-lo per sobre de la pobresa, l'esforç i les malalties, ens ensenya actualment un altre rostre, mirall de la pèrdua progressiva de la identitat, i posant en perill fins i tot la nostra supervivència.

L'ecologisme està intentant comprendre aquests tortuosos camins. Aquesta plana no serà res més que un altre punt de recolzament, a aquesta aventura d'anar fent un món més harmònic, en definitiva, més Natural.

L'Ecologia és feina de tots. Continuarem dient la nostra, tot esperant que també digueu la vostra.

... «Lo pequeño es hermoso».

P. Schumacher.

(Un altre llibre interessant és el de T. Dickson, «Tecnologia alternativa».)

EMILI MASSALLÉ

L'Esport a Ganxònia

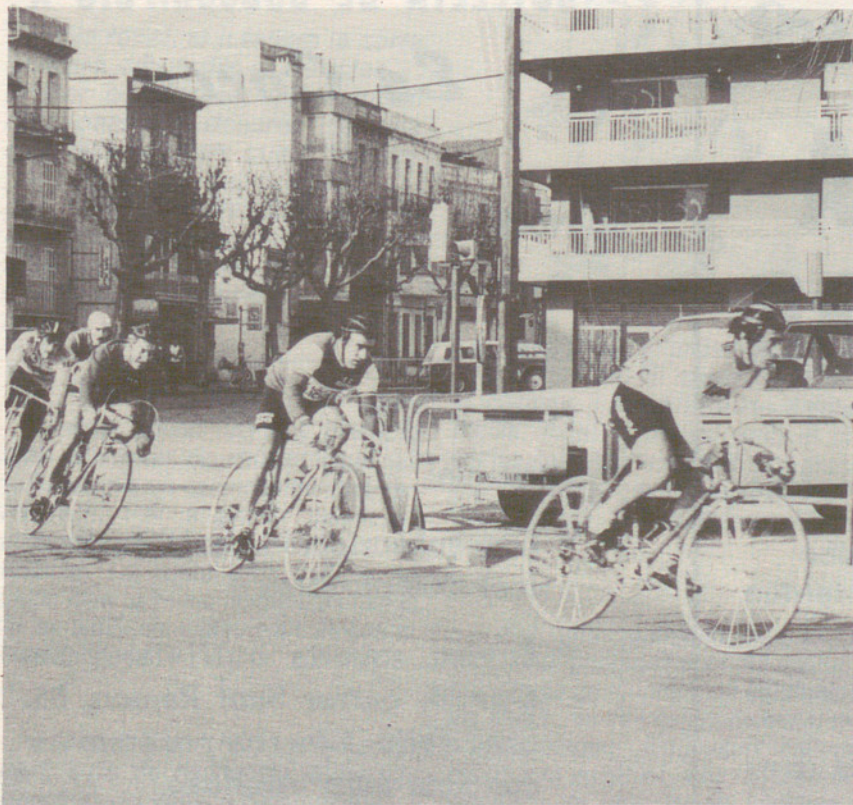
Escriure d'esport presenta certs inconvenients ja que no es pot reduir el tema a una llista inacabable de resultats, cosa molt interessant però que no emplena el que ha d'ésser un comentari esportiu. Per això a partir d'ara parlarem de l'esport com un tema amb totes les seves problemàtiques, resultats, èxits... és a dir, s'intentarà presentar com està la vida esportiva ganxona.

Potser per a introduir els temes futurs cal donar un repàs a les instal·lacions que existeixen a Sant Feliu —com sabem la llista serà curta i molt deficitària—: Així trobem dos camps de futbol, un a Vilartagues i l'altre a «La Corchera» de nova construcció, encara que el lloc ja té la seva història, aquests camps serveixen per diversos equips; també tenim dues pistes poliesportives, o això haurien d'ésser, ja que la del passeig està dedicada quasi exclusivament al bàsquet (quan el temps ho

permet), i la del cobert de «La Corchera» presenta unes condicions molt minces per a la pràctica dels diferents esports de pista; i potser cal esmentar la pista de «footing», un lloc ideal per l'esport popular, que s'hauria de potenciar i treure-la de l'oblit en què es troba. Aquesta és la presentació de les instal·lacions de que disposen la gent que es dedica a l'esport i necessita aquests llocs per desenvolupar-lo, però d'aquest tema se'n podrà escriure més endavant quan analitzem els diferents esports en articles propers.

Ja que hem parlat de les instal·lacions, potser cal esmentar els diferents esports que es practiquen a Sant Feliu (sempre amb la possibilitat que en manqui algun): per començar s'ha de dir que no són molts els esports que tenen gran acceptació entre els afeccionats ganxons, potser el més conegut és el futbol (tòpicament anomenat «esport rei»).

Però una cosa ha de quedar molt clara: «l'esport ganxó no és únicament el futbol», sinó que entre altres podem esmentar: el BASKET, que no té una afecció molt nombrosa però fidel; l'HANDBOL, amb els seus problemes de pista; el VOLLEY-BALL, amb diversos equips, tant masculins com femenins, i que actualment porta el nom de l'Institut Nacional de Batxillerat; els ESCACS, amb gran tradició a la vila i una mica apagada l'afecció en els últims anys; la PESCA, una ciutat marinera no pot desinteressar-se d'un esport clarament coster; l'AUTOMOBILISME i altres esports del motor com poden ésser el MOTOCROS, el TOT TERRENY i el TRIAL, amb tota la problemàtica ecològica que suposa el mal comportament d'alguns anomenats «trialeros», que no tenen res a veure amb els veritablement esportistes de la motocicleta; el TENNIS, en pocs anys ha deixat d'ésser per una minoria i comença a ser popular; les ACTIVITATS SUBAQUÀTIQUES, amb cert renom a Sant Feliu i totalment desconegut fa poc temps; el CICLISME, amb un grup de jovent amb ganes d'arribar lluny i en plena preparació per un futur proper; la VELA, un esport que no podia faltar a una ciutat mediterrània; la CAÇA, practicada per gent de la vila a les muntanyes properes com poden ésser Les Gavarres (meravel·la que es vol conservar com parc natural pel bé de tots els habitants de la zona); l'EXCURSIONISME, un esport que tothom pot practicar sense gaires problemes i que té certa tradició a Sant Feliu amb el C.E.M.; i per acabar cal fer esment de la base de tot l'esport en general: l'ESPORT ESCOLAR, que presenta una problemàtica molt àmplia i que mereixerà, igual que els altres esports com hem dit, un article prou ampli per donar a conèixer d'una manera clarificadora com es troba en aquests moments l'esport de «Ganxònia».

PEP MUNYÓS

Horizon

El cotxe
que el farà canviar d'opinió

L'ESPERIT AUTOMOBILISTA
TALBOT
GARATGE CENTRAL

Carrer Comerç, 61 - Tel. 32 18 62
Sant Feliu de Guíxols

Les cartes sobre la taula

Aquesta secció és oberta a tots els lectors.

Les cartes han d'anar acompanyades del nom i adreça de l'autor, encara que serà respectat l'ús de pseudònims si així s'especifica.

Per raons d'espai, la revista es reserva el dret d'extractar o resumir el contingut fundamental de les cartes.

DISCOTECA CASA PEDRO

● Enero del 81
El mes de las sorpresas

Abierto: Viernes, Sábados noche
Domingos y Festivos tardes
a partir de las 6 h.

TICKET 200 pesetas consumición incluida

Plaza España, 13 - Tel. 32 10 06
Sant Feliu de Guíxols

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ A *Es Corcó*

Nom .....

Cognoms .....

Carrer .....

N.º ..... Pis ..... Tel. ....

Població .....

- Una subscripció anual (12 números) 1000 pessetes.
- Envieu aquesta butlleta a *Es Corcó*, carrer Sant Ramon, 65, Sant Feliu, i ja ens posarem en contacte amb vosaltres.

En Pitu i en Manel

—Ui!, ui!, ja t'engresques. Que no recordes com estava això abans? Edificis rònecs, solars mal aprofitats, i sobretot poc ambient. Cal acontentar el turisme, doncs és progrés. La temporada és curta i cal exprémer la mamella tant com es pugui. Hem de fer-ho tot més planer, i per fer-ho més planer, enrajolem el passeig! Qui vulgui trepitjar sorra que vagi a cal Pitu. Altrament aviat haurem de venir a passejar amb xiruques.

moltes indústries, si no sabem apreciar el caliu humà de la cultura, i no sabem respectar-la i enriquir-la. La fesomia d'un poble és el distintiu extern de la força cultural i humana d'una comunitat, i per respectar i fer evolucionar una cultura s'ha de començar per respectar l'herència rebuda, tant en el fons com en la forma. El passeig, els edificis, les fonts, els carrers, les places, etc... són la cara de la comunitat, i quan hom li embrut la cara, també està embrutint la comunitat i llur pròpia cultura.

—Hosti!, m'ha entrat sorra a la sabata! En tinc els nassos plens d'aquest passeig. Quan no plou hi ha pols, i si plou hi ha basses. Ara ja ho veus: sorra a la sabata! Ja ho tinc, jo el faria enrajolar!

—No saps el que dius! La fesomia de Sant Feliu, i sobretot el passeig tal com ara, és el signe cultural de les seves gents, i el tret d'identitat que les defineix.

—Menut, fa temps que ens coneixem! Ets molt bon xicot, però t'agrada escalfar-te el cap amb idees estrafolàries. Has de tocar de peus a terra! Apa!, ves cap a dinar, i en arribar a casa no oblidis de mirar si t'ha entrat sorra a la sabata.

—No fotis!, si li tapem la sorra acabarà de perdre el caràcter... primer els cotxes, que ocupen mig passeig; després l'alçada d'aquests edificis que s'han engolit els antics que hi havia... i per acabar d'arrodonir-ho els «garitos» de la Montdela. Amb el fotut que ha quedat el passeig, tu encara vols acabar de malmenarlo.

—Adéu.
—Adéu.

—Mira, mira: aquest passeig s'ha d'acabar de modernitzar. Li falta un no sé què per tal que senyoregi. Per a poder passejar, amb el passeig central n'hi ha de sobres. La resta pels cotxes, ja saps que si hi ha lloc pels cotxes hi ha turistes, i si hi ha turistes hi ha «viroies».

—Mira maco!, jo la identitat la tinc al carnet. El carnet el tinc a la cartera, i la cartera ha d'estar plena. Aquí l'omplim amb el turisme, que, tornant amb el mateix, cal promocionar-lo fent que s'hi trobi a gust. Jo enrajolaria el passeig!

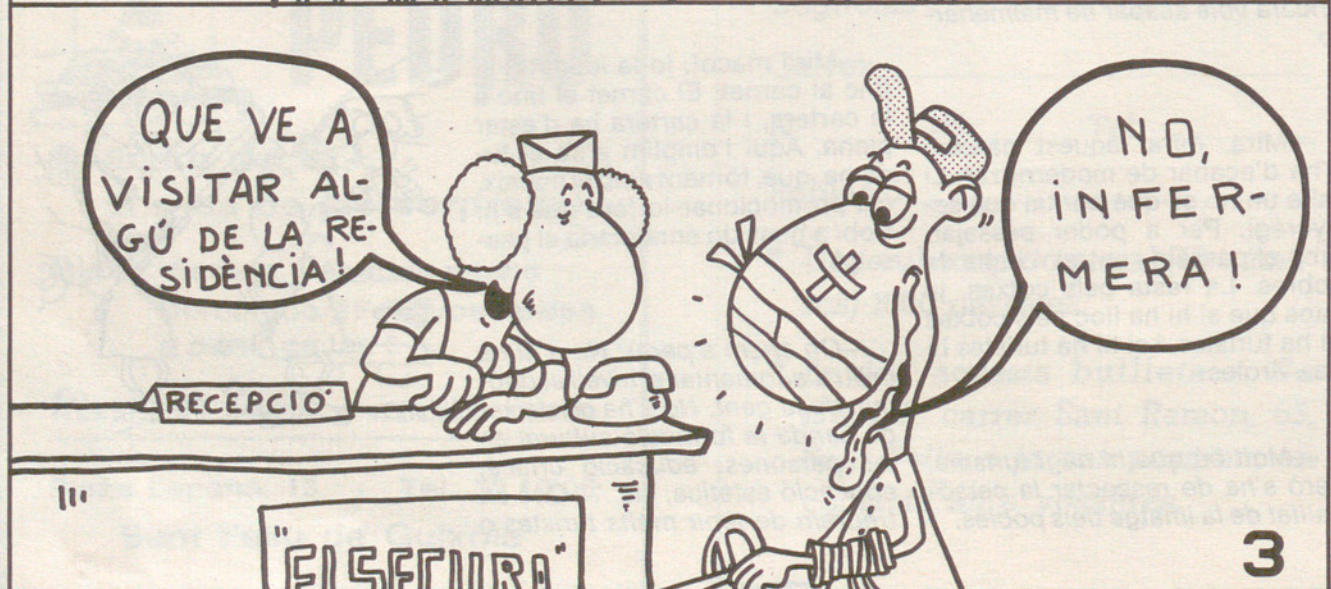
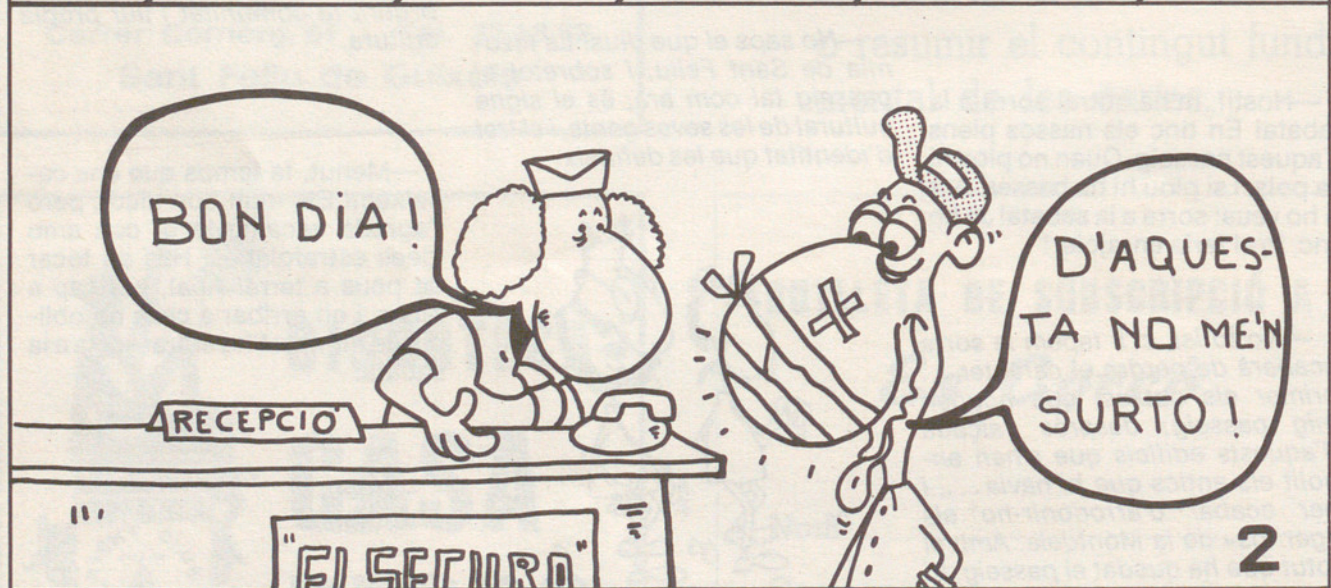
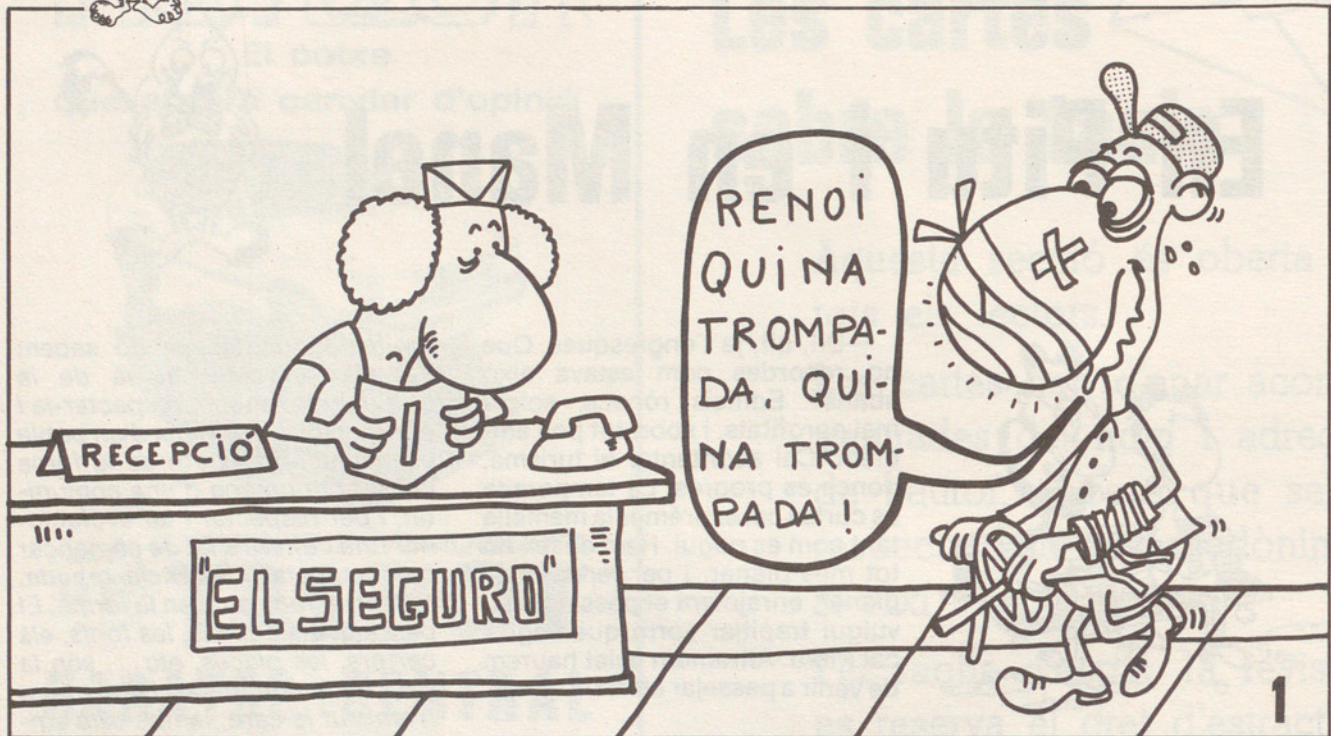
—Molt bé que hi hagi turisme, però s'ha de respectar la personalitat de la imatge dels pobles.

—On anem a parar! No n'hi ha prou d'augmentar el nivell econòmic de la gent. No s'ha de deixar de banda la formació cultural de les persones: educació crítica, educació estètica, etc... Què en treurem de tenir molts turistes o

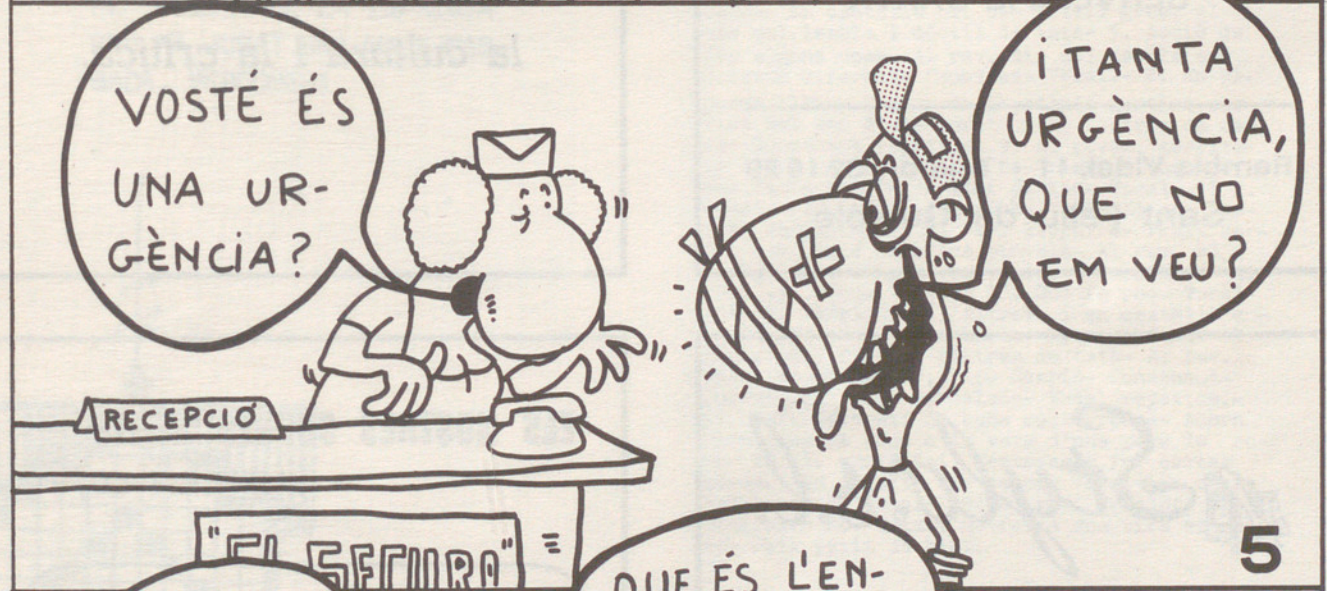
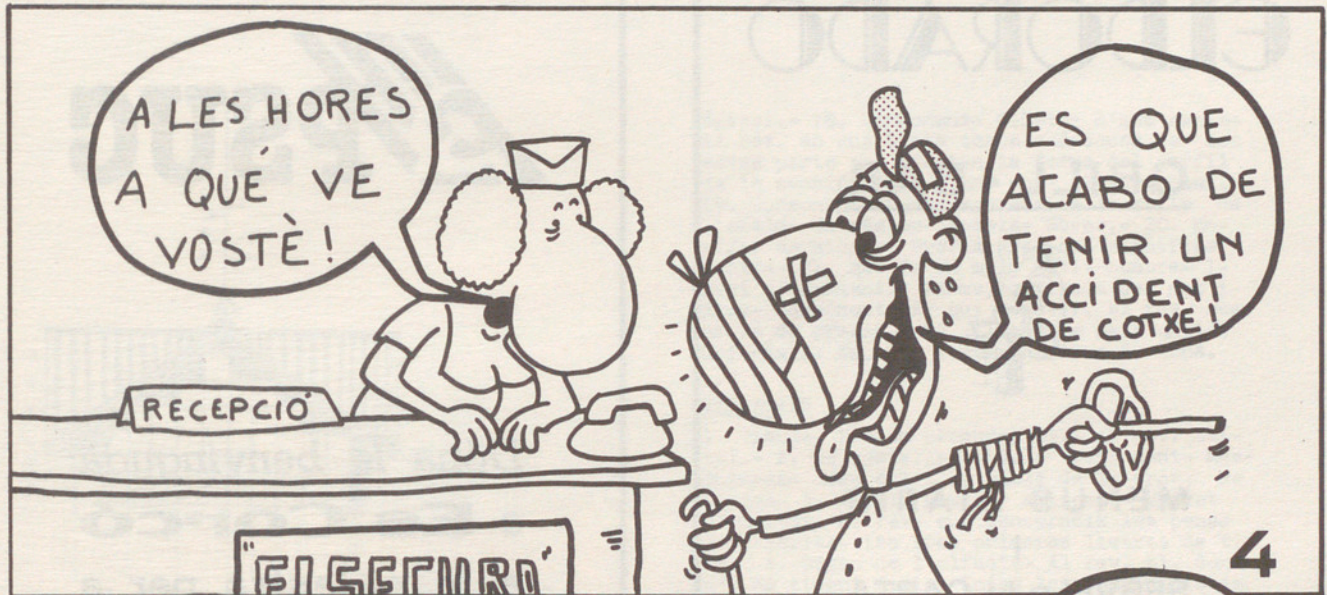

pasqualet

per Siset

ELDORADO

GRILL - BAR

MENUS DIARIS
i
SERVEI a la CARTA

Rambla Vidal, 11 - Telèfon 32 10 29
Sant Feliu de Guíxols

 Stylo, s.l.

Pintura - Decoració

Cervantes, 26 - Tel. 32 16 41
Sant Feliu de Guíxols

**PARTIT DELS
SOCIALISTES
DE CATALUNYA**
— (PSC - PSOE)

Els socialistes de Sant Feliu ens alegrem de la primera sortida al carrer d'**Es Corcó** i valorem l'esforç de les persones que desinteressadament han fet possible la seva gestació i naixement.

A **Es Corcó** i a tot l'equip de redacció els desitgem molts anys de vida i de dedicació al servei de la nostra vila.

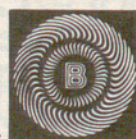
APSUC

Dóna la benvinguda
a **Es Corcó**
a la palestra per a
la cultura i la crítica.

ELS NOSTRES SUGGERIMENTS

HIVERN 80/81

Mallorca	desde	5.400 PTES	8 DIES
Canaries	desde	24.500 PTES	8 DIES
Londres (Aviò Charter-només anada)		9.000 PTES	
Londres (Aviò Charter-anada i tornada)		15.500 PTES	
Londres	desde	19.500 PTES	8 DIES
Atenas	desde	23.550 PTES	8 DIES
Madeira	desde	31.650 PTES	8 DIES
Nova York	desde	46.950 PTES	8 DIES
Bangkok	desde	65.000 PTES	10 DIES
Rio de Janeiro	desde	79.000 PTES	10 DIES
Kenya	desde	88.000 PTES	10 DIES
Illes Seychelles	desde	113.000 PTES	10 DIES
Illes Hawai	desde	107.000 PTES	15 DIES
Xile i Argentina	desde	129.000 PTES	17 DIES
Japó - Hong Kong - Filipines - Thailandia	desde	142.500 PTES	19 DIES
... i la volta al món	desde	368.800 PTES	28 DIES

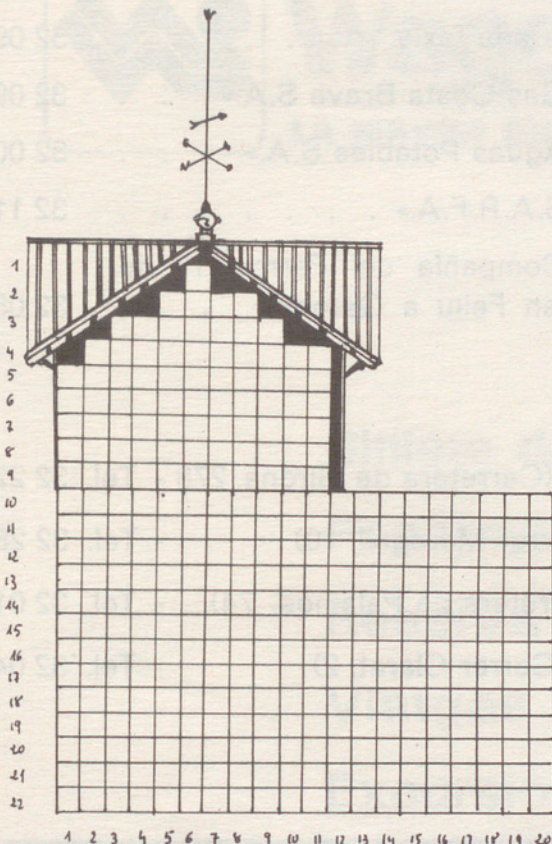

viatges
bravatour

CENTRAL: PLATJA D'ARO Avda. Costa Brava, 16 Tel. 817860
SUCURSALS: PLATJA D'ARO Ctra. Sant Feliu, 27 Tel. 817287
PLATJA D'ARO Ctra. Sta. Cristina, 20 Tel. 818232
PALAMOS General Mola, 7 Tel. 314818
S. FELIU DE GUIXOLS Rambla Vidal, 10 Tel. 321805

passatemps

HORIZONTALS

1. Símbol del sofre.- 2. Fogar.- 3. Grup d'animals articulats, sense potes i sang vermella.- 4. Al rev. acció de tastar.- En femení vedell que mama.- 5. F. pl. germana del pare o de la mare- Consonant- Al rev. i en castellà, devotes.- 6. En pl. article definit masculí- Vedell- Que conté una gran quantitat.- 7. Gos- En castellà pl. sac gros d'uns quatre o més pans d'ample.- Article definit masculí. 8. Vocal- Que sega- Consonant.- 9. Esdeveniment imprevist.- 10. Consonant- Fet amb calor Conjunció- Pedaç mal cosit.- 11. Metall groc el més maleable i dúctil de tots- Objecte d'imitació- Substància dolça- Dit dels rèptils semblant al llargardaix.- 12. Clorur de sodi- Fig. satisfer, convèncer.- Que té paciència- En un teixit, punt d'encreuament en què el fil d'or d'it va posat sobre el de tramar.- 13. Acció d'atacar- Símbol del sofre- cedir algú per pròpia voluntat.- D'alghria considerable- 14. Fem. que no va de pressa- pertanyent al duc- Lletres de tetera- Vas rodb de terrissa o metall que serveix per a cuinar.- 15. Conjunt d'estris que s'empren per una mateixa operació- Consonant- Adj. Cadascun- Símbol del sodi- Metall groc, el més mal.leable i dúctil de tots- Vocal.- 16. Inscripció de les làpides- Sis més un- Al revés, la més alta de les dues veus usuals en l'home adult - En aquell lloc- Consonant.- 17. Vocals- Al revés, gorra que porten les dones per adorn del cap- Riu d'Alemanya- Sofocació deguda a la contracció espasmòdica dels bronquis- Déu

Egipci.- 18. Consonant- Olletes d'una nansa- Al rev. en una línia corba cadascuna de les seves parts que afecten la forma del perfil de la secció plana d'una ona- Al rev. camí.- 19. Consonant- Punta acerada de la rella de l'arada- Un més un- Vocals- Sèver.- 20. Mamífer carnisser- Prefix grec que significa contra- Pl. que és en molt petit nombre- Igual o semblant.- Forma prefixada del mot idios- Consonant- El qui mena- F. al rev. que no va de pressa.- 22. Lligadura dels antics orientals- Empipar fortament- Nom de dona.

VERTICALS

1. Vianda- Pronom personal pl.- Al rev. meitat.- 2. En castellà, til.la- Consonant- Mesquinesa- Josa del ..., poble de la prov. de Lleida- 3. En pl. mamífer solípede- Mancat d'humitat- Al rev. que concerneix les penes judicibries- Les tres primeres lletres de tita.- 4. Organ de l'olfacte- Al rev. pl. dona que ha tingut fills- Totes les consonants de Caton- En castellà pl. os- Metall groc, el més mal.leable i dúctil de tots- 5. Acció de fer alguna cosa- Al rev. dir del mascle que posseix diferents femelles- Vocal.- 8. En pl. poeme líric- Membre arquitectònic sortint sortint del peu d'una paret- Ase- Lletres de cana- Consonant repetida- 9. Al revés, territori d'una nació- Lletres de "risa".- Comete una falta contra la llei divina- Vocal- Al r. cossi.- 10 País sudamericà- Vocal- El que castra- Daniel.- 11. Al rev. llepaire- Fruit carnis que conté diversos pinyols- Al rev. adj. de mal gust- 12. Al rev. neci- Preposició- Al rev. pl. poeme líric.- 13. Que fa poc- Vocal- Acte de dormir.- 14. Al rev. i en castellà incertí- Al rev. poeme líric- Nota musical.- 15 Símbol del fòsfor- Lletres de tatà- Al rev. facultat de pensar.- 16. Campió- Consonant- Jugador del C.F. Barcelona- Vocal repetida.- 17. Peix teleosti de boca molt grossa- Adorn tirat que es posa a la vora d'una peça de roba- En pl. habilitat, destresa a fer certes coses.- 18 Relatiu als camps- Vocal- En castellà nom de dona.- 19. Al rev. Venedora d'alls Rialler.- 20. Teixit qe forma una tira estreta- Feix petit de blat.

Horitzontals.- 1. S.- 2. Fogó.- 3. Anhidre
4. Tsat. Melxa.- 5. Ties. D. Sàlp.- 6. Els.
Mec. Plé.- 7. Ca. Sacca. El.- 8. A. Segador. I
9. Ferrisera.- 10. N. Calorós. Nt. Parrac.- 11
Or. Model. Sucre. saunt.- 12. Sal. Pes. pa
ciant. Fren.- 13. Atac. S. Renunciar. Alt -
14. Lenta. Ducal. Eft. Olla.- 15. Trem. F. Ca-
da. Na. Or. A.- 16. Rtp. Set. Ronet. ALA. G.
17. Ea. Aftoc. Rtn. Asma. Ra.- 18. S. Stasna.
Adno. Alv.- 19. O. Orca. Dos. Ce. Aloe.- 20.
Get. Ana. Rares. Parall.- 21. Idio. T. Mena-
dor. Atnel.- 22. Mitra. Empixonar. Sara.
Tlle. P. Rateria.- 3. Asee. Sec. Lanep.
Tit.- 4. Nas. Seram. Ctn. Aso. Or.- 5. Fet.
Maglop. Sítira. A.- 6. Sol. Decapotes. Refa-
ent.- 7. Gm. Caderes. Tosca.- 8. Odes. Sb-
col. Nuc. Cha. Mm.- 9. Stap. Rts. Pecar. Rep.
10. Xlla. A. Sanador. Dent.- 11. Apell. Nuc-
Lant. Orox.- 12. Ichn. Em. Sedo.- 13. Recent.
A. Son.- 14. Enta. Ado. Ra.- 15. P. Tat. As-
nep. R.- 16. As. R. OImo. A. V.- 17. Rap. Or-
1a. Arts.- 18. Rural. A. Alena.- 19. Arelle.
Roler.- 20. Cinta. Gavella.

agenda

Ajuntament	32 04 12
Ambulàncies Creu Roja	32 08 59
Hospital Municipal	32 01 30
Polícia Municipal	32 19 04
Comissaria de Policia	32 01 60
Guàrdia Civil	32 01 38

Bombers	32 08 59
Parada taxis	32 09 34
«Gas Costa Brava S.A.»	32 09 40
«Aguas Potables S.A.»	32 00 54
«S.A.R.F.A.»	32 11 87
«Compañía del Ferrocarril de San Feliu a Gerona»	32 05 26

Farmàcies de torn:

GENER	}	Del 3 al 10: FARMACIA MIRANDA (Carretera de Girona, 278 - Tel. 32 22 48
		Del 10 al 17: FARMACIA VALLS (Carrer Maragall, 10) - Tel. 32 28 30
		Del 17 al 24: FARMACIA OLIVE (Carretera de Palamós, 74) - Tel. 32 01 09
		Del 24 al 31: FARMACIA DALMAU (Carrer Claret, 2) - Tel. 32 04 28

BAR
EL CORSARIO

Colón, s/n. - SANT FELIU DE GUIXOLS

VIATGES S'AGARÓ S.A.
A. V. G. Títol n.º 467

Organització d'excursions i viatges en general
Viatges a l'abast de tots

CARRER MAJOR, 29   TELEFON 32 08 36
SANT FELIU DE GUIXOLS

Mobles i complements
CUINA * BANY * OFICINA

Carrt. Palamós, 69 - Tel. (972) 32 03 46
SANT FELIU DE GUIXOLS

CONFITERIA

La Vienesa

SANT FELIU DE GUIXOLS

Wagons-lits Viajes

LA MAYOR ORGANIZACION MUNDIAL DE VIAJES

Bitllets de ff. cc. i cotxe-llit

Passatges aeris i marítims

Reserva d'hotels

Viatges programats a tot el món

Excursions en autocar

Lloguer de cotxes sense conductor

Creuers

Organització de Congressos, Fires
i Exposicions

Viatges empresarials, esportius
i culturals

RUTLLA, 1 - TEL. 32 03 92 / 32 07 90 - TELEX 57347 WALI E

SANT FELIU DE GUIXOLS

LAYETANA, S.A.

COMPANYIA ESPANYOLA D'ASSEGURANCES

Delegació a S. FELIU DE GUIXOLS

Ramon Gruartmoner Illa

Heriz, 26 / 28 - Telèfon 32 05 37

Delegació a PLATJA D'ARO

Gruartmoner-Gutiérrez

Edifici Banc de Madrid

Escala A, Entresol Porta 5

Telèfon 81 81 59

PVP

100.--